

Arrest

nr. 282 068 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 18 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 december 2020.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker ging hiertegen in beroep en de Raad vernietigde voormelde beslissing op 13 juli 2021 met arrestnr. X.

Verzoeker werd opnieuw gehoord door het CGVS op 13 mei 2022.

Op 28 juli 2022 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 8 januari 1986 in Barrancabermeja, departement Santander, Colombia. Daar groeide u bij uw ouders. Toen u vijf jaar oud was, verhuisde het gezin naar Valledupar, departement Cesar. Na uw middelbare studies begon u een opleiding tot industrieel ingenieur aan de universiteit van Pamplona in Norte de Santander, u behaalde met succes uw diploma in 2012. Vervolgens woonde u op meerdere plaatsen in Colombia, onder andere in Cúcuta, Bucaramanga en Bogotá. In 2012 vestigde u zich in Armenia, Quindio. Doorheen uw loopbaan werkte u onder andere als consultant en als zelfstandige handelaar. In 2018 werd u mede-eigenaar van een discotheek in Armenia die zich voornamelijk richtte op homoseksuele bezoekers, La Fragata. U bleef er vervolgens aan de slag tot de beëindiging van het huurcontract halverwege 2019. Vervolgens verhuisde u samen met uw echtgenoot naar Pereira, Risaralda, waar u als Uberchauffeur aan de slag ging. Begin 2017 leerde u (...) kennen, uw huidige partner. Jullie trouwden op 2 februari 2020.

Reeds in uw jeugd werd u zich ervan bewust dat u zich aangetrokken voelt tot jongens. In uw omgeving en op school ving u geregeld homofobe opvattingen op. U hield uw seksuele oriëntatie echter steeds voor zich. Toen u naar de universiteit ging, besloot u om uit de kast te komen bij uw moeder. Zij reageerde echter niet geheel positief. Ook de rest van uw familie reageerde niet bepaald enthousiast op uw homoseksualiteit. Ondertussen leerde u verschillende mannen kennen, waarbij u een zekere genegenheid vond. Dit gebeurde echter steeds in het geheim. Na verloop van tijd besloot u om uw geluk te gaan beproeven in Bogotá en om daar de homoscene te leren kennen. U werd er echter geconfronteerd met de grootte van de stad en de stadscriminaliteit die er heerste. Een tijd later vestigde u zich in Armenia, waar een meer open sfeer heerste ten aanzien van homoseksuelen en waar u zichzelf verder kon ontplooien.

U werd echter ook in Armenia geconfronteerd met personen die er een homofobe houding op nahielden. Zo was er soms sprake van verbale agressie bij homodiscotheek waarvan u mede-eigenaar was. Daarnaast waren er soms scheve blikken van buurtbewoners, iets waar ook uw echtgenoot mee te maken kreeg. Ook werden jullie na het tonen van publieke affectie als koppel soms aangemaand om weg te gaan. Enkele buurtbewoners deden in 2015 of 2016 een poging om u uit het appartementencomplex te laten verwijderen, echter zonder resultaat. U had het zeer moeilijk met het gevoel niet volledig aanvaard te worden in Colombia, hetgeen zich opstapelde en uiteindelijk uitmondde in een zelfmoordpoging in januari 2018. U ging daaropvolgend in psychologische en psychiatrische begeleiding.

Op 5 februari 2020, iets meer dan twee jaar na uw mislukte zelfmoordpoging, verliet u samen met uw echtgenoot (...) Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 14 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u de algemene homofobie die in het land heerst, alsook dat u zich er niet vrij als homoseksueel zal kunnen uitdrukken.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u en uw echtgenoot (...) de volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, uw militaire kaart en beroepskaart, een foto van jullie geboorteaktes, jullie huwelijksakte, een foto van uw studentenkaart, een kopie van de identiteitskaarten van uw ouders, een foto van een medisch attest d.d. 2020, een document vanwege de Unidad para la atención y reparación integral a las víctimas, een belastingformulier in verband met de inschrijving van La Fragata, een foto van een document met betrekking tot de procedure rond de beëindiging van de activiteiten van La Fragata een kopie van een opleidingscertificaat, kopieën van werkcertificaten, een bankrekeninguittreksel, een screenshot betreffende een verkeersovertreding, reisdocumenten, een rekening van een hostel in Madrid en een kaart vanwege het rode kruis in België.

Halverwege oktober of november 2020 verbraken u en uw echtgenoot jullie relatie. Er werd besloten om ook jullie huwelijk te beëindigen. In maart 2021 keerde (...) – die in België seropositief testte – terug naar Colombia, hij vestigde er zich opnieuw bij zijn familie aldaar. Ongeveer twee of drie maanden na zijn terugkeer naar zijn land van herkomst werd jullie scheiding officieel geformaliseerd.

Op 5 februari 2021 nam het CGVS een beslissing met betrekking tot uw verzoek. Het betrof een weigering van de Vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 11 maart 2021. In het kader van de beroepsprocedure legde u bijkomend enkele rapporten en landeninformatie betreffende de situatie voor LGBT in uw land van herkomst, screenshots van Google streetview, een screenshot van de facebookpagina van La Fragata, een handgeschreven psychologisch attest opgemaakt door Efrain Jaramillo Bedoya d.d. 14 december 2020 betreffende een raadpleging op 15 januari 2018 met bijhorende beëdigde vertaling, een psychologisch certificaat opgemaakt door Efrain Jaramillo Bedoya d.d. 10 maart 2021 met bijhorende beëdigde vertaling en een ondertekend formulier betreffende geïnformeerde toestemming in het kader van een psychologische behandeling d.d. 18 maart 2018 met bijhorende beëdigde vertaling neer.

Op 13 juli 2021 vernietigde de RvV de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing in het arrest met rolnummer 258139, daar de Raad van oordeel was dat er verder onderzoek nodig was naar uw zelfmoordpoging, die plaatsvond in januari 2018, twee jaar voor uw vertrek uit Colombia.

Ondanks dat de Raad vaststelde dat er een aantal bemerkingen konden geformuleerd worden over de in beroep voorgelegde medische getuigschriften en dat u wisselende verklaringen aflegde wat betreft de redenen voor uw zelfmoordpoging, meende de Raad dat het CGVS een nader onderzoek diende te verrichten naar uw beweerde zelfmoordpoging in 2018 alsook naar de redenen die hieraan aan de grondslag zouden liggen, vooraleer terdege kan worden gesteld dat uw problemen niet “dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven voor verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk werd”.

Op 13 februari 2022 werd u in het Stadspark in Antwerpen het slachtoffer van een poging tot diefstal met geweld, waarbij u tevens werd uitgescholden voor homoseksueel. De twee daders zijn uiteindelijk zonder buit weer weggevlucht en u werd nadien geholpen door omstaanders. U deed aangifte bij de Antwerpse politie, die een proces-verbaal opmaakte, en zocht medische hulp.

U legde vervolgens op het CGVS de volgende documenten neer: een ziekteattest voor de periode tussen 13 februari 2022 en 16 februari 2022, een proces-verbaal opgemaakt door de Antwerpse politie d.d. 14 februari 2022 betreffende een diefstal met geweld, een psychologisch attest opgemaakt door Sarah Cervantes Lopez d.d. 18 september 2021, een raadplegingsattest vanwege het ZNA Psychiatrisch Ziekenhuis d.d. 19 augustus 2021, een psychologisch attest opgemaakt door Sarah Cervantes Lopez d.d. 5 mei 2022, het handgeschreven psychologisch attest opgemaakt door Efrain Jaramillo Bedoya d.d. 14 december 2020 betreffende een raadpleging op 15 januari 2018, het formulier betreffende geïnformeerde toestemming in het kader van een psychologische behandeling d.d. 18 maart 2018, psychologisch certificaat opgemaakt door Efrain Jaramillo Bedoya d.d. 10 maart 2021, een attest dat bevestigt dat een zekere Alba Marcela Botero Sabogal in Colombia als advocaat geregistreerd staat d.d. 18 mei 2022, een kopie van uw geboorteakte en uw scheidingsdocumenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u voorgelegde documenten en uw verklaringen blijkt immers dat u lijdt aan psychologische problemen. U wordt opgevolgd door een psycholoog en psychiater, u krijgt eveneens medicatie. U lijdt aan een depressie en u heeft last van slaapproblemen, geheugenproblemen, concentratieproblemen, een gebrek aan zelfvertrouwen en nervositeit. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met uw psychologische toestand en werd u de mogelijkheid voor aanvullende pauzes aangeboden. Tevens werd er stilgestaan bij uw medische en psychologische toestand en werd er regelmatig gepolst naar uw welzijn (CGVS II, p. 2-3, p. 12, p. 20). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden,

nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 17 december 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20211217.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Zoals reeds in het bovengenoemde feitenrelaas weergegeven, diende u op 14 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in en werd de initiële weigeringsbeslissing vanwege het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 13 juli 2021 vernietigd. De RvV was van oordeel dat dat een verder onderzoek nodig was naar uw beweerde zelfmoordpoging in januari 2018, alsook de redenen die hieraan de grondslag zouden liggen, vooraleer terdege kan worden gesteld dat uw problemen niet dermate systematisch en ingrijpend waren dat voor u het leven in uw land van herkomst ondraaglijk zou zijn.

Er werd vervolgens verder onderzoek gedaan naar uw psychologische toestand en of er wat u betreft ingevolge deze kwetsbaarheid een internationaal beschermingsstatuut gerechtvaardigd is. Het CGVS verwijst in deze naar de specifieke motivering die u lager in deze beslissing kan terugvinden.

Uit uw eerste persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u in wezen een vrees voor vervolging koestert omwille van de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia, de homofobie en bijhorende discriminatoire bejegening die er zou heersen, alsook dat u in Colombia niet open en vrij als homoseksueel zou kunnen leven (CGVS d.d. 16 december 2020 [hierna CGVS I], p. 21, p. 26). Eerst en vooral dient nogmaals te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Uit de door het CGVS gehanteerde informatie blijkt zoals hierboven reeds beschreven niet dat elke homoseksueel uit Colombia louter omwille van zijn geaardheid aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming. U verwijst naar moorden op activisten en leiders binnen de LGBT-gemeenschap in Colombia (CGVS I, p. 19), maar kan daarbij in wezen niet eens zeggen wat juist de namen waren van de slachtoffers (CGVS I, p. 25). U kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat deze gebeurtenissen ook maar enigszins betrekking zouden hebben op uw concrete persoonlijke situatie. Bijgevolg kan een algemene verwijzing naar de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia allerm minst volstaan om in aanmerking te kunnen komen voor het verkrijgen van internationale bescherming, maar dient de vrees voor vervolging in concreto te worden aangetoond.

Het CGVS dient echter vast te stellen dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Dat men u in Colombia bij aanvang en kennismaking de vraag stelt of u een vriendin of echtgenote heeft en niet vraagt of u een mannelijke partner zou hebben, iets dat u meermaals naar voren schuift (CGVS I, p. 19-21), kan met moeite beschouwd worden als een homofobe daad. De verbale agressie die soms voorkwam in uw homodiscotheek, die u zelf bestempelt als zijnde niet gevaarlijk (CGVS I, p. 9-10, p. 20), kan evenmin als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd, dan wel als een kwalijk aspect dat in wezen vaak samengaat met het nachtleven. Dat u op verschillende momenten het slachtoffer werd van scheve blikken en spot is eveneens bezwaarlijk te noemen (CGVS I, p. 19-21), maar kan geenszins gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Eenzelfde redenering kan worden gemaakt met betrekking tot de gebeurtenissen die ook uw ex-echtgenoot aanhaalt waarbij jullie na het publiek tonen van affectie weggestuurd werden uit een heterodiscotheek of een andere horeca-aangelegenheid (CGVS I, p. 21; CGVS (...), p. 16). Het CGVS dient eveneens op te merken dat de situatie waarbij enkele van uw burens in Armenia probeerden om u uit het appartementencomplex te laten verwijderen beslist betreurenswaardig te noemen is, maar werkelijk weinig concrete gevolgen heeft gehad. U geeft immers aan dat de burens in wezen wel respectvol waren, alsook dat u eenvoudigweg zei dat u niet akkoord ging en dat de kous daarmee ook af was (CGVS I, p. 20). U bleef er nadien gewoon wonen, u heeft in Armenia dan ook steeds op hetzelfde adres gewoond (CGVS I, p. 21-22). Bovendien kan daarbij worden opgemerkt dat u hieromtrent in wezen geen coherente tijdsaanduiding kan geven, daar u deze situatie aanvankelijk in uw relaas kadert na uw beweerde zelfmoordpoging (CGVS I, p. 20), die plaatsvond in 2018, en vervolgens situeert in de periode 2015-2016 (CGVS I, p. 22). Dit laat het CGVS toe te concluderen dat de impact op uw persoon ten gevolge deze confrontatie eerder beperkt mag worden genoemd.

In de mate dat u naar de sluiting van de homodiscotheek La Fragata, waarvan u mede-eigenaar was, verwijst als een homofobe daad (CGVS I, p. 24), dient het CGVS te stellen dat er in wezen weinig geloof kan worden toegeschreven aan uw verklaringen hieromtrent. Uw beweringen, dat de zaak de deuren zou hebben moeten sluiten omwille van rondgaande geruchten over homofeestjes in de discotheek en de daaropvolgende vermeende homofobe reactie van de eigenares van het pand (CGVS I, p. 9), betreffen immers louter speculatie en veronderstelling. Zo lijkt het weinig waarschijnlijk dat de eigenares van het pand waarin de homodiscotheek was neergestreken gedurende aanzienlijke tijd niet op de hoogte zou zijn geweest van het werkelijke karakter van de zaak die zich in haar eigendom gevestigd

zag. Hoewel u de zaak beschrijft als discreet (CGVS I, p. 24), mag namelijk uit het openbare facebookprofiel van La Fragata blijken dat er al jaren ruimschoots expliciet reclame werd gevoerd voor allerhande evenementen gericht op homoseksuelen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Bovendien blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat er sprake was van een huurachterstand, waardoor op een volstrekt legale manier een clause omtrent de beëindiging van de huur kon worden ingeroepen (CGVS I, p. 9). Dat u de sluiting van La Fragata linkt aan een zekere mate van homofobie, blijft in wezen slechts bij hypothetisch giswerk van uwentwege en kan dan ook geenszins beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

U kan daarenboven op geen enkele manier aannemelijk maken dat de door u geschetste problemen en uw psychologische toestand (zie tevens infra) dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. Er kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweringen zijnde dat u in uw land van herkomst niet vrij en gelukkig als homoseksueel kunnen leven (CGVS I, p. 21, p. 26). Het CGVS ziet immers geen pertinente redenen om aan te nemen dat u en uw echtgenoot in Colombia geen normaal leven zouden hebben kunnen uitbouwen. Zo is uw familie volledig op de hoogte van uw homoseksualiteit (CGVS I, p. 14-15). Uit uw instagramprofiel mag bovendien blijken dat u een zeer warme houding uitdraagt ten opzichte van uw moeder, familieleden en andere vrienden en dat dit omgekeerd eveneens het geval is (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U onderhoudt daarenboven tot op heden nog steeds frequent contact met uw familie in Colombia (CGVS d.d. 13 mei 2022 [hierna CGVS II], p. 6). Daarnaast kan u rekenen op een ondersteunende vriendenkring. U had veel vrienden in Armenia, dat was voor u immers de reden om zich in de omgeving te vestigen (CGVS I, p. 6). U heeft bovendien nog steeds contact met enkele vrienden uit Colombia en ook binnen uw vriendenkring bevinden zich mensen die homoseksueel zijn (CGVS I, p. 12-13; CGVS II, p. 6).

Daarenboven kan worden vastgesteld dat Armenia, waar u gedurende jaren gewoond heeft, in wezen een bloeiende LGBT-scene kent, waaraan u zelf ook heeft deelgenomen. Eerder werd al vermeld dat u mede-eigenaar was van een homobar in de stad, La Fragata. Dat u in uw eigen discotheek, die specifiek gericht was op homoseksuelen en waar zelf ook homoseksuelen aan de slag waren, niet volledig uzelf zou kunnen zijn als homoseksuele man omdat men u dan zou uitlachen (CGVS I, p. 23), kan het CGVS op geen enkele manier aannemelijk of geloofwaardig achten. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, maar uw bijkomende verklaringen kunnen allerm minst overtuigen (CGVS I, p. 24). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u immers reeds aangegeven dat u deze plek ronduit geweldig vond, dat u goed overeenkwam met uw collega's, dat u er kon zijn wie u wilde zijn en dat La Fragata in wezen zelfs voor u fungeerde als een vorm van persoonlijke therapie (CGVS I, p. 9, p. 13). De stad Armenia wordt door u en uw voormalige echtgenoot geprezen als vrij, open en tolerant ten opzichte van homoseksuelen en de stad heeft een actieve en toegankelijke LGBT-gemeenschap (CGVS I, p. 6, p. 19-20; CGVS (...), p. 5; zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Er vonden in het verleden reeds LGBT-evenementen plaats en ook La Fragata kan er binnenkort, zij het onder een andere naam, de deuren opnieuw openzwaaien. In Armenia zijn bovendien verscheidene LGBTQ-organisaties actief die zich inzetten op verschillende domeinen. U kan daarbij bezwaarlijk voorhouden dat u niet voldoende hulp en steun kan verkrijgen vanuit de gemeenschap, aangezien uit uw verklaringen en die van uw ex-echtgenoot blijkt dat jullie in wezen nooit echt de moeite hebben ondernomen om jullie beter te informeren over de mogelijkheden, die u reduceert tot voorlichting omtrent seksueel overdraagbare aandoeningen (CGVS I, p. 23, p. 25; CGVS (...), p. 18-19).

Uit uw verklaringen en die van uw vroegere echtgenoot mag per slot van rekening blijken dat jullie als koppel in Colombia in wezen steeds een zeer normaal en aangenaam leven leidden. Jullie hadden er een zeer gangbare en welgevallige routine uitgebouwd (CGVS I, p. 13; CGVS (...), p. 7). U heeft daarbij zonder enige problemen universitaire studies kunnen voltooien, u kon makkelijk doorheen Colombia verhuizen en u bent na uw studies steeds aan het werk geweest in verschillende domeinen (CGVS I, p. 5-7). Uit niets blijkt dat u en uw echtgenoot in wezen niet op een doorsnee gangbare manier hebben deelgenomen aan het publieke leven in Colombia en dat dit voor u in de toekomst niet opnieuw een mogelijkheid zou kunnen zijn.

Daarbij dient te worden aangehaald dat uit uw verklaringen, uit het door u neergelegde paspoort, alsook uit door u geplaatste berichten op sociale media, mag blijken dat u reeds op verschillende tijdstippen Colombia heeft verlaten voor toeristische reizen (CGVS I, p. 6; zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier en de informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Zo reisde u in het recente verleden meerdere keren naar Europa. U bezocht vervolgens verschillende landen, waaronder ook België. Uw paspoort toont aan dat u zich in 2014, 2015, 2017 en 2018 in Europa bevond. In 2019 bracht u een tijd door in Ecuador. U deed echter nooit eerder een verzoek om internationale bescherming, noch heeft u er ooit over nagedacht om in een ander land asiel aan te vragen (CGVS I, p. 6, p. 25), u keerde integendeel echter telkens terug naar Colombia, het land waar u zogezegd vervolging dient te vrezen. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omdat de situatie voor homoseksuelen in uw land van herkomst dermate onleefbaar zou zijn, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Dat u niet afwist van het bestaan van de asielprocedure kan geenszins verschoning bieden (CGVS I, p. 25). Dat u bijkomend aangeeft dat de situatie toen nog niet zo erg was geworden, brengt uw geloofwaardigheid aanzienlijk aan het wankelen. In uw asielrelaas wenst u immers te laten uitschijnen dat u reeds uw hele leven te maken kreeg met afwijzing, homofobie en discriminatie (CGVS I, p. 19-21). Het hoeft weinig betoog dat deze vaststellingen ontegensprekelijk de ernst van de door u geschetste vrees ontegensprekelijk relativeren. De vaststelling dat u vrijwillig en op legale wijze met uw eigen paspoort terugkeerde naar Colombia ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Daarbij kan worden toegevoegd dat ook uw voormalige echtgenoot zich reeds meerdere malen in het buitenland bevond, dat ook hij steeds terugkeerde naar Colombia en op geen enkel moment een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan (CGVS (...), p. 6; zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier).

Bovendien, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat uw voormalige echtgenoot, aldus een homoseksuele Colombiaanse man, in maart 2021 definitief is teruggekeerd naar jullie land van herkomst. Het gegeven dat (...) zich opnieuw definitief gevestigd heeft in Colombia, ondermijnt hoe dan ook op fundamentele wijze uw vrees voor vervolging, de ernst van de door u voorgehouden feiten en de door u geschetste situatie voor homoseksuele mannen in Colombia. Indien de discriminatoire bejegening en de situatie voor LGBT in uw land van herkomst werkelijk dermate ernstig zou zijn dat deze internationale bescherming zou rechtvaardigen, kan het op geen enkele manier overtuigen dat uw ex-echtgenoot vrijwillig zou terugkeren en zou kiezen voor een duurzaam verblijf aldaar. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat het behoorlijk de wenkbrauwen doet fronsen dat u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat u en uw ex-man alreeds midden oktober, november 2020 jullie relatie hebben stopgezet (CGVS II, p. 4), terwijl er van deze relatiebreuk geheel geen sprake is geweest tijdens jullie persoonlijk onderhoud d.d. 16 december 2020 en jullie zich toen aan het CGVS gepresenteerd hebben als koppel. Het gegeven dat u hierover klaarblijkelijk niet open kaart hebt gespeeld en bijgevolg een cruciaal element wat betreft uw persoonlijke situatie niet waarheidsgetrouw hebt voorgesteld, brengt behoorlijk schade toe aan uw algehele geloofwaardigheid.

Uit het geheel aan bovenstaande blijkt dat u uw vrees voor vervolging, u vreest de algemene homofobie die in het land heerst, alsook dat u zich er niet vrij als homoseksueel zal kunnen uitdrukken, niet in concreto aannemelijk hebt gemaakt.

Zoals reeds aangeraakt, komt naar voren dat u worstelt met psychologische problemen en dat u psychologisch begeleid wordt. Een dergelijke problematiek is vanzelfsprekend spijtig te noemen, maar ook na bijkomend onderzoek volgend op het vernietigingsarrest van de RvV, dient te worden besloten dat ingevolge uw mentale gezondheidstoestand wat u betreft geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

De Raad bracht – hoewel uw zelfmoordpoging meer dan 2 jaar voor uw vertrek uit Colombia en verzoek om internationale bescherming plaatsvond - tot uiting dat nader onderzoek naar de door u aangehaalde

zelfmoordpoging en de redenen voor deze zelfmoordpoging vereist was. Na het onderzoeken van het geheel aan elementen in uw administratief dossier, dient te worden gesteld dat uw psychologische problematiek, hoewel deze mogelijkwijze in verband kan worden gebracht met uw seksuele geaardheid, niet per definitie impliceert dat het leven in uw land voor herkomst voor u onmogelijk zou zijn. Het gegeven dat u als homoseksuele man te kampen krijgt met psychologische moeilijkheden, die zich nu eenmaal overal ter wereld en in alle lagen van de bevolking manifesteren, volstaat niet om a priori internationale bescherming te verlenen.

Wanneer, naar aanleiding van het vernietigingsarrest, u tijdens een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wordt om uw psychologische toestand in Colombia te beschrijven en een beeld te geven van hoe deze zich dan manifesteerde, verwijst u in wezen naar de gevallen van discriminatoire bejegening die u eerder reeds uitgebreid had uiteengezet (CGVS II, p. 9-10). Zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd, kan de door u beschreven bejegening omwille van uw homoseksuele oriëntatie niet gelijkgesteld worden met vervolging zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verwijst andermaal naar dezelfde aspecten en feiten van discriminatie wanneer u wordt gevraagd naar de concrete aanleiding voor de zelfmoordpoging die u begin 2018 zou hebben ondernomen en u geeft te kennen dat er geen specifiek incident of aanleiding was die u deze beslissing deed nemen, dan wel een opeenhoping van elementen. Het CGVS wenst nogmaals te benadrukken dat het niet betwist dat u lijdt aan psychologische problemen zoals depressieve en angstige gevoelens, slaap- en concentratiemoeilijkheden. Het CGVS is echter van oordeel dat er verscheidene elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat deze problemen in uw geval geen internationale bescherming rechtvaardigen.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u ook in Colombia reeds toegang hebt gekregen tot psychologische gezondheidszorg en dus ook in uw land van herkomst kan rekenen op psychologische begeleiding (CGVS I, p. 22-23; CGVS II, p. 13). U hebt in Colombia aldus reeds uw weg gevonden naar psychologische begeleiding, maar u heeft er zelf voor gekozen om deze niet verder te zetten. Nergens uit uw verklaringen of de beschikbare landeninformatie mag blijken dat u in de toekomst in Colombia geen aanspraak meer zou kunnen maken op medische/psychologische behandeling, laat staan dat dit zou zijn omwille van uw homoseksuele geaardheid. Het feit dat de kwaliteit van gezondheidszorg niet volstrekt overeenkomt met deze in België, alsook dat het systeem van ziekteverzekering en -betalingen op een andere manier functioneert, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Eerder in deze argumentatie werd bovendien reeds toegelicht dat u in Colombia tevens blijvend kan rekenen op een ondersteunend familie- en vriendennetwerk.

Op basis van de in het kader van uw beroepsprocedure neergelegde kopieën van Colombiaanse medische attesten bleek volgens de Raad dat de geneesheer uw zelfmoordpoging uitdrukkelijk in verband bracht met uw homoseksuele geaardheid en de homofobie daaromtrent in de Colombiaanse samenleving. In deze context kon volgens de Raad op het eerste gezicht moeilijk worden voorgehouden dat uw problemen niet “dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven voor verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk werd” waardoor de Raad oordeelde dat het CGVS een nader onderzoek diende te verrichten naar uw beweerde zelfmoordpoging in 2018, meer dan 2 jaar voor uw vertrek uit Colombia, alsook naar de redenen die hieraan aan de grondslag zouden liggen.

Daarbij dienen verscheidene merkwaardigheden omtrent uw beweerde zelfmoordpoging en de context hieromtrent worden opgemerkt, waardoor er enige twijfels dienen worden geplaatst bij uw verklaringen hieromtrent. In haar arrest merkte de Raad reeds een tegenstrijdigheid op wat betreft de tijdsituering van deze vermeende zelfmoordpoging. In het handgeschreven attest dat door huisarts Efrain Jaramillo Bedoya werd opgemaakt op 14 december 2020, wordt melding gemaakt van een raadpleging op 15 januari 2018 waarbij er bij u littekens op de beide polsen kunnen worden vastgesteld. De vaststelling van littekens, en dus niet van wonden, impliceert dat de toebrengring hiervan reeds enige tijd eerder moet zijn gebeurd. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u pas twee à drie weken na uw verjaardag dat jaar – u bent jarig op 8 januari – desbetreffende zelfmoordpoging zou hebben ondernomen (CGVS I, p. 22), waardoor het bijster merkwaardig is dat er alreeds op 15 januari 2018 melding zou kunnen worden gemaakt van littekens. Een dergelijke fundamentele tegenstrijdigheid roept niet enkel vraagtekens op over uw eigen geloofwaardigheid, maar tevens over de geloofwaardigheid en authenticiteit van het handgeschreven attest, dat pas zeer laat in de tijd, met name bijna twee jaar later werd opgemaakt, waarvan u gedurende lange tijd geen origineel exemplaar kon voorleggen en waarvan u niet kan zeggen wie dit document net zou hebben opgemaakt (CGVS II, p. 16). Het tweede Colombiaanse psychologische attest betreffende uw zelfmoordpoging werd, eveneens door huisarts Efrain Jaramillo Bedoya, opgesteld op 10 maart 2021. Beide voormelde psychologisch

attesten betreffende uw zelfmoordpoging in januari 2018 werden ruim na datum en ook na uw vertrek uit Colombia opgesteld. Het oogt daarbij merkwaardig dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, wanneer u gevraagd wordt om uw behandelende geneesheren in het kader van de zelfmoordpoging bij naam te noemen, op geen enkel moment de huisarts die de door u voorgelegde attesten betreffende deze zelfmoordpoging heeft aangeleverd naar voren brengt (CGVS II, p. 11-12). U noemt daarentegen een zekere psychiater genaamd Luis – een achternaam dient u schuldig te blijven, hoewel het om een dichte vriend van uw ex-partner zou gaan – als enige psychiater die u maandelijks in totaal meer dan vijf keer zou hebben behandeld (CGVS II, p. 12-14). Dat u van deze behandelingen – na al die verstreken tijd – werkelijk geen enkel document ter staving voorlegt, doet verder de wenkbrauwen fronsen. Het document d.d. 18 maart 2018, ondertekend door de psychologe Evangelina Perez, betreft daarbij slechts een weinig inhoudelijke geïnformeerde toestemming. Aangezien u gedurende lange tijd en op wekelijkse basis betalende sessies volgde bij de psychologe Evangelina Perez, die tevens uw nicht is, mag het verbazen dat u op het weinig inhoudelijke document na, hiervan geen andere documentatie kunt neerleggen (CGVS II, p.12-15).

Ten overvloede kan hierbij vermeld worden dat dergelijke attesten niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming, ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. In het geval van voorliggende attesten is de psycholoog of de arts, bij het vaststellen van de diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Er kan dan ook maar beperkt gewicht aan worden gegeven.

Het gegeven dat u vervolgens tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS de zogenaamde zelfmoordpoging geheel niet meer in de tijd weet te situeren en u enkel nog kan zeggen dat u toen in Armenia woonde (CGVS II, p. 10) – hetgeen een periode van wel zeven jaar beslaat (CGVS I, p. 5) –, doet de wenkbrauwen fronsen. Er kan hierbij nog worden toegevoegd dat uw ex-echtgenoot, waarmee u nadien nog erg veel over de zelfmoordpoging zou hebben gesproken (CGVS II, p. 11), ook wel degelijk de door u aangehaalde zelfmoordpoging twee tot drie weken na uw verjaardag in 2018 situeerde (CGVS (...), p. 14). Het oogt vervolgens tevens enigszins eigenaardig dat u, ondanks dat u dus veelvuldig met (...) uw zelfmoordpoging zou hebben besproken, werkelijk weinig details weet te geven over de verdere context, waaronder wie u dan gevonden zou hebben en hoe de hulpdiensten verwittigd zouden zijn geweest (CGVS II, p. 10-11). U legde, zoals ook de RvV reeds opmerkte, evenmin coherente verklaringen af omtrent de concrete aanleiding die u ertoe zou hebben gebracht om zich van het leven te beroven. U verklaarde immers aanvankelijk dat deze situatie, zoals u ze noemt, haar oorsprong vindt in het werk in de discotheek (CGVS I, p. 17), om vervolgens te zelfmoordpoging te kaderen binnen het incident waarbij uw burens u uit het appartementencomplex wilden (CGVS I, p. 20) – een incident waarrond u tevens inconsistente verklaringen hebt afgelegd (zie supra). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u dan weer te kennen dat er geen concreet incident was dat aan de basis zou hebben gelegen van de beweerde zelfmoordpoging, dan wel een opeenhoping van allerlei elementen (CGVS II, p. 9). Men kan zich bovendien de vraag stellen waarom er dermate veel tijd is verstreken alvorens u de nodige documentatie omtrent uw psychologische toestand hebt voorgelegd. U legde pas op het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS een enkele foto van het handgeschreven attest d.d. 14 december 2020 neer en pas tijdens uw beroepsprocedure de resterende Colombiaanse attesten. Indien uw psychologische problematiek dermate ernstig zou zijn dat u hierdoor niet naar Colombia zou kunnen terugkeren, zou immers kunnen worden verwacht dat u dergelijke documentatie, die dus al zou hebben bestaan, zo snel mogelijk voorlegt. Wanneer u hier tijdens het tweede persoonlijk mee wordt geconfronteerd, kan u slechts opperen dat u niet ruim op tijd op de hoogte zou zijn gebracht van uw eerste oproepingsdatum en niet wist wat u dan net moest indienen, hetgeen voor een universitair als u moeilijk als dienstige uitleg kan worden beschouwd (CGVS II, p. 18). Daarnaast kan nog worden vastgesteld dat uw paspoort in Madrid, Spanje werd afgestempeld op 12 januari 2018 en dat u zich aldus in de periode vlak voor uw zelfmoordpoging nog geruime tijd in Europa bevond (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier). Wat dit betreft dient nogmaals te worden herhaald dat het gegeven dat u gedurende deze periode in Europa nooit enige melding heeft gemaakt van een nood aan internationale bescherming, dan wel zonder meer bent teruggekeerd naar uw land van herkomst, een ernstige tegenindicatie vormt voor het vermeende gegeven dat een terugkeer naar Colombia voor u onmogelijk zou zijn. Indien het leven in Colombia voor u dermate ondraaglijk zou zijn geweest en uw psychologische toestand hierin een bepalende rol zou spelen, kan het bijzonder moeilijk

overtuigen dat u dan alsnog in desbetreffende periode van de zelfmoordpoging naar Colombia zou terugkeren.

Er dient ook in dit verband te worden benadrukt dat de terugkeer van uw ex-echtgenoot naar Colombia uiterst verbazend mag worden genoemd. (...) verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 16 december 2020 dat hij bang was dat u zichzelf het leven zou ontnemen (CGVS (...), p. 17). Jullie maakten toen – hoewel dan later zou blijken dat jullie op dat ogenblik alreeds uit elkaar waren – tevens duidelijk dat zijn aanwezigheid cruciaal zou zijn voor uw psychologisch welzijn. Dat uw vroegere echtgenoot vervolgens simpelweg zonder u naar jullie land van herkomst terugkeert en u dus wel degelijk alleen achterlaat, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen en doet behoorlijke twijfels rijzen over de ernst van jullie verklaringen hieromtrent. Indien uw psychologische toestand dermate fragiel zou zijn dat een leven in Colombia voor u uitgesloten zou zijn, dan mag het vreemd heten dat uw voormalige echtgenoot niet bij u zou zijn gebleven. Ondanks het feit jullie niet langer op romantisch vlak een koppel vormen, kan toch worden verwacht dat uw voormalige partner waarmee u lief en leed hebt gedeeld, u in dergelijk geval zou blijven bijstaan. Dit des te meer daar (...)’s verklaringen omtrent zijn bezorgdheid over u tevens werden afgelegd op een moment waarop jullie al uit elkaar waren.

Hierbij dienen ook de bemerkingen die de Raad in haar arrest van 13 juli 2021 reeds maakte in acht te worden genomen:

De Raad stelt evenwel vast dat er een aantal bemerkingen te maken zijn over de voorgelegde medische getuigschriften.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat het medisch attest van 14 december 2020 “het meest recente certificaat” is dat zijn advocaat heeft kunnen verkrijgen (NPO, p. 17). Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker naast een medisch attest van 10 maart 2021 ook een medisch attest van 15 januari 2018 toe. Verzoeker legt nergens uit hoe hij alsnog aan een medisch attest van 15 januari 2018 is kunnen geraken, gelet op zijn eerdere verklaring. In dit kader merkt de Raad overigens op dat geen enkel origineel medisch attest voorligt. In het medisch attest van 15 januari 2018 kan voorts worden gelezen dat verzoeker met littekens van snijwonden naar de raadpleging kwam, hetgeen impliceert dat de zelfmoordpoging reeds voor 15 januari 2018 had plaatsgevonden. Dit lijkt echter niet te stroken met de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenoot dat hij zijn zelfmoordpoging deed 2 à 3 weken na zijn verjaardag op 8 januari 2018 (NPO, p. 22; NPO echtgenoot, p. 14).

Wat betreft de redenen voor zijn zelfmoordpoging, stelt de Raad vast dat verzoeker wisselende verklaringen aflegt.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat de oorsprong van zijn zelfmoordpoging ligt in het werk in de discotheek (NPO, p. 17), terwijl hij later tijdens zijn vrij relaas zijn zelfmoordpoging eerder koppelt aan de omstandigheid dat de medebewoners van het appartementencomplex zijn geaardheid te weten zouden zijn gekomen en zouden hebben getracht hem uit het appartementen complex te laten verwijderen, waarbij hij verder verklaarde: “Dan zijn ze beginnen spotten. Of ze werden nieuwsgierig, heb je geen vriendin, je begint toch al wat ouder te worden, heb je nog geen kinderen, waarom heb je nog geen kinderen, ben je een mietje? (...) zat mee in die situatie, die moeilijke situatie. Mensen keken, maar ze stelden geen rechtstreekse vragen. Als ik voorbijkwam, dan begonnen ze te lachen of als ik op hen afkwam dan zeiden ze bruuske dingen zoals mietje, dat is een man die van andere mannen houdt. Ze begonnen me zulke lelijke dingen te zeggen. Dan moest hij vertrekken, het was een reis met familie, en toen was J. weg. Ik zag geen andere uitweg, ik zag niets anders van optie behalve dan een poging te doen om een einde te maken aan mijn leven. Ik wist dat er in Colombia geen opties waren als ik wilde trouwen of een gezin wilde hebben. Want ik zei van, ik wil dat ik de persoon kan zijn die ik wil zijn. Ik ben geen kind meer, ik zou graag een gezin willen hebben, kinderen willen adopteren. Ik weet dat het in dit land niet kan. Hoe ik heb geleefd, dat is iets wat ik niet wil voor mijn gezin. En zo zat ik dus vast. Ik zag geen uitweg. Jammer genoeg dan heb ik dat gedaan. Ik heb er ook bewijs van. Op dat moment VZ toont zijn polsen, ik weet niet of u dit kan zien, maar dit is een teken dat ik altijd zal meedragen. Echt, het is verschrikkelijk. Er waren bloedvlekken, hij was er niet. Mijn mama is erachter gekomen. Maar ze probeerde het zo stil mogelijk te houden. Dat deed me pijn, dat mensen het wisten. Dat was niet gemakkelijk. Mensen zijn erachter gekomen, voornamelijk die in mijn wijk wonen. Er kwamen speculaties dat het te maken had met drugs of omdat ik homo was en daarom aan de drugs zat want dat is een stigma dat er nog is in Colombia met de drugs. Toen zijn er vele burens erachter gekomen, B., M.E. en de conciërges van het gebouw.” (NPO, p. 20). [...]

Ten slotte blijkt ter terechtzitting dat de echtgenoot van verzoeker inmiddels is teruggekeerd naar Colombia. Gevraagd waarom zijn echtgenoot terugkeerde, stelt verzoeker dat dit zou zijn wegens een gezondheidstoestand waarvoor in België geen behandeling beschikbaar zou zijn, maar hij legt geen stukken voor die zijn blote beweringen in deze kunnen staven. Het is dan ook opmerkelijk dat zijn echtgenoot, die aangaf bang te zijn dat verzoeker zelfmoord pleegt en die omwille van de zelfmoordpoging besliste van Pereira naar Armenia te verhuizen zodat hij niet alleen zou blijven "want als hij alleen was, dan was hij veel kwetsbaarder" (NPO echtgenoot, p. 13-14), verzoeker achterlaat in België en terugkeert naar Colombia.

Dit alles laat het CGVS toe te besluiten dat uw psychologische problematiek, hoewel aanwezig, niet van dien aard is dat een terugkeer naar uw land van herkomst zou neerkomen op vervolging of ernstige schade, alsook niet van dien aard is dat er met reden kan gesteld worden dat het leven in uw land van herkomst voor u ondraaglijk zou zijn.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw ex-echtgenoot betreft, jullie paspoorten, identiteitskaarten, foto's en kopie van jullie geboorteaktes, alsook de kopie van de identiteitskaarten van uw ouders, dient het CGVS te stellen dat noch jullie identiteit, noch jullie nationaliteit in wezen worden betwist. De huwelijksakte toont aan dat jullie in Colombia gehuwd zijn en de scheidingsdocumenten tonen aan dat jullie inmiddels weer gescheiden zijn, niets meer en niets minder. Wat betreft de verscheidene psychologische documenten, certificaten en attesten, ook de Belgische, dient het CGVS te verwijzen naar de bovenstaande motivering, waaruit blijkt dat de uw mentale gezondheidstoestand in wezen geen nood aan internationale bescherming naar voren brengt. Ook kon nergens uit deze attesten afgeleid worden dat u niet bij machte bent om op een normale wijze uw relaas uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie ook supra). Ook met betrekking tot het document vanwege de Unidad para la atención y reparación integral a las víctimas dient te worden opgemerkt dat ingevolge de gebeurtenissen die plaatsvonden in de kindertijd van (...), geen vrees in jullie hoofde kan worden vastgesteld. De screenshot van een verkeersovertreding, volgens uw vroegere raadsman een bewijs dat uw identiteit in Colombia werd misbruikt na jullie vertrek uit het land, kan evenmin aantonen dat er wat jullie betreft een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Dit kan op geen enkele manier in verband worden gebracht met de door u naar voren geschoven asielmotieven, noch heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud gewag gemaakt van enige gekoesterde vrees omtrent mogelijke identiteitsfraude in Colombia. De landeninformatie die in het kader van uw beroepsprocedure werd neergelegd, beschrijft slechts een algemene situatie in uw land van herkomst die u zoals gemotiveerd niet hebt weten doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft. De resterende documenten, uw militaire kaart en beroepskaart, een foto van uw studentenkaart, een belastingformulier in verband met de inschrijving van La Fragata, de screenshots van Google streetview, een foto van een document met betrekking tot de procedure rond de beëindiging van de activiteiten van La Fragata een kopie van een opleidingscertificaat, kopieën van werkcertificaten, een bankrekeninguittreksel, reisdocumenten, een rekening van een hostel in Madrid en een kaart vanwege het rode kruis in België, zijn geen van allen relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Hetzelfde dient in wezen te worden opgemerkt wat betreft het proces-verbaal dat door de Antwerpse politie werd opgemaakt nadat u in België het slachtoffer werd van een poging tot diefstal met geweld, daar gemeenschappelijke feiten die zich in België hebben afgespeeld, hoe betreuwenswaardig ook, in wezen niet relevant zijn voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (–massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 “*met betrekking tot de werking van het CGVS*”, van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn), van “*artikel 10.3 en 10.4 18 van de herschikte Procedurerichtlijn*”, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 “*van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift de volgende stukken:

- attesten van een Belgische psycholoog van 18 september 2021, 5 mei 2022 en 29 augustus 2022;
- medisch attest inzake een raadpleging in het psychiatrisch ziekenhuis te Antwerpen op 19 augustus 2021;
- medische attesten van 15 januari 2018 en 10 maart 2021 en een formulier van 18 maart 2018 “geïnformeerde toestemming voor volwassenen - psychologieprogramma en telepsychologie” als bewijzen van psychologische begeleiding na verzoekers zelfmoordpoging.

Per aanvullende nota bezorgt verzoeker de Raad een psychologisch attest van 3 oktober 2022.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

*Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 17 december 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20211217.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.*

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen ter wereld hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Zoals reeds in het bovengenoemde feitenrelaas weergegeven, diende u op 14 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in en werd de initiële weigeringsbeslissing vanwege het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 13 juli 2021 vernietigd. De RvV was van oordeel dat dat een verder onderzoek nodig was naar uw beweerde zelfmoordpoging in januari 2018, alsook de redenen die hieraan de grondslag zouden liggen, vooraleer terdege kan worden gesteld dat uw problemen niet dermate systematisch en ingrijpend waren dat voor u het leven in uw land van herkomst ondraaglijk zou zijn.

Er werd vervolgens verder onderzoek gedaan naar uw psychologische toestand en of er wat u betreft ingevolge deze kwetsbaarheid een internationaal beschermingsstatuut gerechtvaardigd is. Het CGVS verwijst in deze naar de specifieke motivering die u lager in deze beslissing kan terugvinden.

Uit uw eerste persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u in wezen een vrees voor vervolging koestert omwille van de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia, de homofobie en bijhorende discriminatoire bejegening die er zou heersen, alsook dat u in Colombia niet open en vrij als homoseksueel zou kunnen leven (CGVS d.d. 16 december 2020 [hierna CGVS I], p. 21, p. 26). Eerst en vooral dient nogmaals te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Uit de door het CGVS gehanteerde informatie blijkt zoals hierboven reeds beschreven niet dat elke homoseksueel uit Colombia louter omwille van zijn geaardheid aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming. U verwijst naar moorden op activisten en leiders binnen de LGBT-gemeenschap in Colombia (CGVS I, p. 19), maar kan daarbij in wezen niet eens zeggen wat juist de namen waren van de slachtoffers (CGVS I, p. 25). U kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat deze gebeurtenissen ook maar enigszins betrekking zouden hebben op uw concrete persoonlijke situatie. Bijgevolg kan een algemene verwijzing naar de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia allerm minst volstaan om in aanmerking te kunnen komen voor het verkrijgen van internationale bescherming, maar dient de vrees voor vervolging in concreto te worden aangetoond.

Het CGVS dient echter vast te stellen dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Dat men u in Colombia bij aanvang en kennismaking de vraag stelt of u een vriendin of echtgenote heeft en niet vraagt of u een mannelijke partner zou hebben, iets dat u meermaals naar voren schuift (CGVS I, p. 19-21), kan met moeite beschouwd worden als een homofobe daad. De verbale agressie die soms voorkwam in uw homodiscotheek, die u zelf bestempelt als zijnde niet gevaarlijk (CGVS I, p. 9-10, p. 20), kan evenmin als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd, dan wel als een kwalijk aspect dat in wezen vaak samengaat met het nachtleven. Dat u op verschillende momenten het slachtoffer werd van scheve blikken en spot is eveneens bezwaarlijk te noemen (CGVS I, p. 19-21), maar kan geenszins gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Eenzelfde redenering kan worden gemaakt met betrekking tot de gebeurtenissen die ook uw ex-echtgenoot aanhaalt waarbij jullie na het publiek tonen van affectie weggestuurd werden uit een heterodiscotheek of een andere horeca-aangelegenheid (CGVS I, p. 21; CGVS (...), p. 16). Het CGVS dient eveneens op te merken dat de situatie waarbij enkele van uw burens in Armenia probeerden om u uit het appartementencomplex te laten verwijderen beslist betreurenswaardig te noemen is, maar werkelijk weinig concrete gevolgen heeft gehad. U geeft immers aan dat de burens in wezen wel respectvol waren, alsook dat u eenvoudigweg zei dat u niet akkoord ging en dat de kous daarmee ook af was (CGVS I, p. 20). U bleef er nadien gewoon wonen, u heeft in Armenia dan ook steeds op hetzelfde adres gewoond (CGVS I, p. 21-22). Bovendien kan daarbij worden opgemerkt dat u hieromtrent in wezen geen coherente tijdsaanduiding kan geven, daar u deze situatie aanvankelijk in uw relaas kadert na uw beweerde zelfmoordpoging (CGVS I, p. 20), die plaatsvond in 2018, en vervolgens situeert in de periode 2015-2016 (CGVS I, p. 22). Dit laat het CGVS toe te concluderen dat de impact op uw persoon ten gevolge deze confrontatie eerder beperkt mag worden genoemd.

In de mate dat u naar de sluiting van de homodiscotheek La Fragata, waarvan u mede-eigenaar was, verwijst als een homofobe daad (CGVS I, p. 24), dient het CGVS te stellen dat er in wezen weinig geloof kan worden toegeschreven aan uw verklaringen hieromtrent. Uw beweringen, dat de zaak de deuren zou hebben moeten sluiten omwille van rondgaande geruchten over homofeestjes in de discotheek en de daaropvolgende vermeende homofobe reactie van de eigenares van het pand (CGVS I, p. 9), betreffen immers louter speculatie en veronderstelling. Zo lijkt het weinig waarschijnlijk dat de eigenares van het pand waarin de homodiscotheek was neergestreken gedurende aanzienlijke tijd niet op de hoogte zou zijn geweest van het werkelijke karakter van de zaak die zich in haar eigendom gevestigd

zag. Hoewel u de zaak beschrijft als discreet (CGVS I, p. 24), mag namelijk uit het openbare facebookprofiel van La Fragata blijken dat er al jaren ruimschoots expliciet reclame werd gevoerd voor allerhande evenementen gericht op homoseksuelen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Bovendien blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat er sprake was van een huurachterstand, waardoor op een volstrekt legale manier een clause omtrent de beëindiging van de huur kon worden ingeroepen (CGVS I, p. 9). Dat u de sluiting van La Fragata linkt aan een zekere mate van homofobie, blijft in wezen slechts bij hypothetisch giswerk van uwentwege en kan dan ook geenszins beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.

U kan daarenboven op geen enkele manier aannemelijk maken dat de door u geschetste problemen en uw psychologische toestand (zie tevens infra) dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven in uw land van herkomst ondraaglijk wordt. Er kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweringen zijnde dat u in uw land van herkomst niet vrij en gelukkig als homoseksueel kunnen leven (CGVS I, p. 21, p. 26). Het CGVS ziet immers geen pertinente redenen om aan te nemen dat u en uw echtgenoot in Colombia geen normaal leven zouden hebben kunnen uitbouwen. Zo is uw familie volledig op de hoogte van uw homoseksualiteit (CGVS I, p. 14-15). Uit uw instagramprofiel mag bovendien blijken dat u een zeer warme houding uitdraagt ten opzichte van uw moeder, familieleden en andere vrienden en dat dit omgekeerd eveneens het geval is (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U onderhoudt daarenboven tot op heden nog steeds frequent contact met uw familie in Colombia (CGVS d.d. 13 mei 2022 [hierna CGVS II], p. 6). Daarnaast kan u rekenen op een ondersteunende vriendenkring. U had veel vrienden in Armenia, dat was voor u immers de reden om zich in de omgeving te vestigen (CGVS I, p. 6). U heeft bovendien nog steeds contact met enkele vrienden uit Colombia en ook binnen uw vriendenkring bevinden zich mensen die homoseksueel zijn (CGVS I, p. 12-13; CGVS II, p. 6).

Daarenboven kan worden vastgesteld dat Armenia, waar u gedurende jaren gewoond heeft, in wezen een bloeiende LGBT-scene kent, waaraan u zelf ook heeft deelgenomen. Eerder werd al vermeld dat u mede-eigenaar was van een homobar in de stad, La Fragata. Dat u in uw eigen discotheek, die specifiek gericht was op homoseksuelen en waar zelf ook homoseksuelen aan de slag waren, niet volledig uzelf zou kunnen zijn als homoseksuele man omdat men u dan zou uitlachen (CGVS I, p. 23), kan het CGVS op geen enkele manier aannemelijk of geloofwaardig achten. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, maar uw bijkomende verklaringen kunnen allermist overtuigen (CGVS I, p. 24). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u immers reeds aangegeven dat u deze plek ronduit geweldig vond, dat u goed overeenkwam met uw collega's, dat u er kon zijn wie u wilde zijn en dat La Fragata in wezen zelfs voor u fungeerde als een vorm van persoonlijke therapie (CGVS I, p. 9, p. 13). De stad Armenia wordt door u en uw voormalige echtgenoot geprezen als vrij, open en tolerant ten opzichte van homoseksuelen en de stad heeft een actieve en toegankelijke LGBT-gemeenschap (CGVS I, p. 6, p. 19-20; CGVS (...), p. 5; zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Er vonden in het verleden reeds LGBT-evenementen plaats en ook La Fragata kan er binnenkort, zij het onder een andere naam, de deuren opnieuw openzwaaien. In Armenia zijn bovendien verscheidene LGBTQ-organisaties actief die zich inzetten op verschillende domeinen. U kan daarbij bezwaarlijk voorhouden dat u niet voldoende hulp en steun kan verkrijgen vanuit de gemeenschap, aangezien uit uw verklaringen en die van uw ex-echtgenoot blijkt dat jullie in wezen nooit echt de moeite hebben ondernomen om jullie beter te informeren over de mogelijkheden, die u reduceert tot voorlichting omtrent seksueel overdraagbare aandoeningen (CGVS I, p. 23, p. 25; CGVS (...), p. 18-19).

Uit uw verklaringen en die van uw vroegere echtgenoot mag per slot van rekening blijken dat jullie als koppel in Colombia in wezen steeds een zeer normaal en aangenaam leven leidden. Jullie hadden er een zeer gangbare en welgevallige routine uitgebouwd (CGVS I, p. 13; CGVS (...), p. 7). U heeft daarbij zonder enige problemen universitaire studies kunnen voltooien, u kon makkelijk doorheen Colombia verhuizen en u bent na uw studies steeds aan het werk geweest in verschillende domeinen (CGVS I, p. 5-7). Uit niets blijkt dat u en uw echtgenoot in wezen niet op een doorsnee gangbare manier hebben deelgenomen aan het publieke leven in Colombia en dat dit voor u in de toekomst niet opnieuw een mogelijkheid zou kunnen zijn.

Daarbij dient te worden aangehaald dat uit uw verklaringen, uit het door u neergelegde paspoort, alsook uit door u geplaatste berichten op sociale media, mag blijken dat u reeds op verschillende tijdstippen Colombia heeft verlaten voor toeristische reizen (CGVS I, p. 6; zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier en de informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Zo reisde u in het recente verleden meerdere keren naar Europa. U bezocht vervolgens verschillende landen, waaronder ook België. Uw paspoort toont aan dat u zich in 2014, 2015, 2017 en 2018 in Europa bevond. In 2019 bracht u een tijd door in Ecuador. U deed echter nooit eerder een verzoek om internationale bescherming, noch heeft u er ooit over nagedacht om in een ander land asiel aan te vragen (CGVS I, p. 6, p. 25), u keerde integendeel echter telkens terug naar Colombia, het land waar u zogezegd vervolging dient te vrezen. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omdat de situatie voor homoseksuelen in uw land van herkomst dermate onleefbaar zou zijn, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Dat u niet afwist van het bestaan van de asielprocedure kan geenszins verschoning bieden (CGVS I, p. 25). Dat u bijkomend aangeeft dat de situatie toen nog niet zo erg was geworden, brengt uw geloofwaardigheid aanzienlijk aan het wankelen. In uw asielrelaas wenst u immers te laten uitschijnen dat u reeds uw hele leven te maken kreeg met afwijzing, homofobie en discriminatie (CGVS I, p. 19-21). Het hoeft weinig betoog dat deze vaststellingen ontegensprekelijk de ernst van de door u geschetste vrees ontegensprekelijk relativeren. De vaststelling dat u vrijwillig en op legale wijze met uw eigen paspoort terugkeerde naar Colombia ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Daarbij kan worden toegevoegd dat ook uw voormalige echtgenoot zich reeds meerdere malen in het buitenland bevond, dat ook hij steeds terugkeerde naar Colombia en op geen enkel moment een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan (CGVS (...), p. 6; zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier).

Bovendien, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat uw voormalige echtgenoot, aldus een homoseksuele Colombiaanse man, in maart 2021 definitief is teruggekeerd naar jullie land van herkomst. Het gegeven dat (...) zich opnieuw definitief gevestigd heeft in Colombia, ondermijnt hoe dan ook op fundamentele wijze uw vrees voor vervolging, de ernst van de door u voorgehouden feiten en de door u geschetste situatie voor homoseksuele mannen in Colombia. Indien de discriminatoire bejegening en de situatie voor LGBT in uw land van herkomst werkelijk dermate ernstig zou zijn dat deze internationale bescherming zou rechtvaardigen, kan het op geen enkele manier overtuigen dat uw ex-echtgenoot vrijwillig zou terugkeren en zou kiezen voor een duurzaam verblijf aldaar. (...)

Uit het geheel aan bovenstaande blijkt dat u uw vrees voor vervolging, u vreest de algemene homofobie die in het land heerst, alsook dat u zich er niet vrij als homoseksueel zal kunnen uitdrukken, niet in concreto aannemelijk hebt gemaakt.

Zoals reeds aangeraakt, komt naar voren dat u worstelt met psychologische problemen en dat u psychologisch begeleid wordt. Een dergelijke problematiek is vanzelfsprekend spijtig te noemen, maar ook na bijkomend onderzoek volgend op het vernietigingsarrest van de RvV, dient te worden besloten dat ingevolge uw mentale gezondheidstoestand wat u betreft geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

De Raad bracht – hoewel uw zelfmoordpoging meer dan 2 jaar voor uw vertrek uit Colombia en verzoek om internationale bescherming plaatsvond - tot uiting dat nader onderzoek naar de door u aangehaalde zelfmoordpoging en de redenen voor deze zelfmoordpoging vereist was. Na het onderzoeken van het geheel aan elementen in uw administratief dossier, dient te worden gesteld dat uw psychologische problematiek, hoewel deze mogelijkerwijze in verband kan worden gebracht met uw seksuele geaardheid, niet per definitie impliceert dat het leven in uw land van herkomst voor u onmogelijk zou zijn. Het gegeven dat u als homoseksuele man te kampen krijgt met psychologische moeilijkheden, die zich nu eenmaal overal ter wereld en in alle lagen van de bevolking manifesteren, volstaat niet om a priori internationale bescherming te verlenen.

Wanneer, naar aanleiding van het vernietigingsarrest, u tijdens een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wordt om uw psychologische toestand in Colombia te beschrijven en een beeld te geven van hoe deze zich dan manifesteerde, verwijst u in wezen naar de gevallen van discriminatoire bejegening die u eerder reeds uitgebreid had uiteengezet (CGVS II, p. 9-10). Zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd, kan de door u beschreven bejegening omwille van uw homoseksuele oriëntatie niet gelijkgesteld worden met vervolging zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verwijst andermaal naar dezelfde aspecten en feiten van discriminatie wanneer u wordt gevraagd naar de concrete aanleiding voor de zelfmoordpoging die u begin 2018 zou hebben ondernomen en u geeft te kennen dat er geen specifiek incident of aanleiding was die u deze beslissing deed nemen, dan wel een opeenhoping van elementen. Het CGVS wenst nogmaals te benadrukken dat het niet betwist dat u lijdt aan psychologische problemen zoals depressieve en angstige gevoelens, slaap- en concentratiemoeilijkheden. Het CGVS is echter van oordeel dat er verscheidene elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat deze problemen in uw geval geen internationale bescherming rechtvaardigen.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u ook in Colombia reeds toegang hebt gekregen tot psychologische gezondheidszorg en dus ook in uw land van herkomst kan rekenen op psychologische begeleiding (CGVS I, p. 22-23; CGVS II, p. 13). U hebt in Colombia aldus reeds uw weg gevonden naar psychologische begeleiding, maar u heeft er zelf voor gekozen om deze niet verder te zetten. Nergens uit uw verklaringen of de beschikbare landeninformatie mag blijken dat u in de toekomst in Colombia geen aanspraak meer zou kunnen maken op medische/psychologische behandeling, laat staan dat dit zou zijn omwille van uw homoseksuele geaardheid. Het feit dat de kwaliteit van gezondheidszorg niet volstrekt overeenkomt met deze in België, alsook dat het systeem van ziekteverzekering en -betalingen op een andere manier functioneert, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Eerder in deze argumentatie werd bovendien reeds toegelicht dat u in Colombia tevens blijvend kan rekenen op een ondersteunend familie- en vriendennetwerk.

Op basis van de in het kader van uw beroepsprocedure neergelegde kopieën van Colombiaanse medische attesten bleek volgens de Raad dat de geneesheer uw zelfmoordpoging uitdrukkelijk in verband bracht met uw homoseksuele geaardheid en de homofobie daaromtrent in de Colombiaanse samenleving. In deze context kon volgens de Raad op het eerste gezicht moeilijk worden voorgehouden dat uw problemen niet “dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven voor verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk werd” waardoor de Raad oordeelde dat het CGVS een nader onderzoek diende te verrichten naar uw beweerde zelfmoordpoging in 2018, meer dan 2 jaar voor uw vertrek uit Colombia, alsook naar de redenen die hieraan aan de grondslag zouden liggen.

Daarbij dienen verscheidene merkwaardigheden omtrent uw beweerde zelfmoordpoging en de context hieromtrent worden opgemerkt, waardoor er enige twijfels dienen worden geplaatst bij uw verklaringen hieromtrent. In haar arrest merkte de Raad reeds een tegenstrijdigheid op wat betreft de tijdsituering van deze vermeende zelfmoordpoging. In het handgeschreven attest dat door huisarts Efrain Jaramillo Bedoya werd opgemaakt op 14 december 2020, wordt melding gemaakt van een raadpleging op 15 januari 2018 waarbij er bij u littekens op de beide polsen kunnen worden vastgesteld. De vaststelling van littekens, en dus niet van wonden, impliceert dat de toebrengring hiervan reeds enige tijd eerder moet zijn gebeurd. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u pas twee à drie weken na uw verjaardag dat jaar – u bent jarig op 8 januari – desbetreffende zelfmoordpoging zou hebben ondernomen (CGVS I, p. 22), waardoor het bijster merkwaardig is dat er alreeds op 15 januari 2018 melding zou kunnen worden gemaakt van littekens. Een dergelijke fundamentele tegenstrijdigheid roept niet enkel vraagtekens op over uw eigen geloofwaardigheid, maar tevens over de geloofwaardigheid en authenticiteit van het handgeschreven attest, dat pas zeer laattijdig, met name bijna twee jaar later werd opgemaakt, waarvan u gedurende lange tijd geen origineel exemplaar kon voorleggen en waarvan u niet kan zeggen wie dit document net zou hebben opgemaakt (CGVS II, p. 16). Het tweede Colombiaanse psychologische attest betreffende uw zelfmoordpoging werd, eveneens door huisarts Efrain Jaramillo Bedoya, opgesteld op 10 maart 2021. Beide voormelde psychologisch attesten betreffende uw zelfmoordpoging in januari 2018 werden ruim na datum en ook na uw vertrek uit Colombia opgesteld. Het oogt daarbij merkwaardig dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, wanneer u gevraagd wordt om uw behandelende geneesheren in het kader van de zelfmoordpoging bij naam te noemen, op geen enkel moment de huisarts die de door u voorgelegde attesten betreffende deze zelfmoordpoging heeft aangeleverd naar voren brengt (CGVS II, p. 11-12). U noemt daarentegen een zekere psychiater genaamd Luis – een achternaam dient u schuldig te blijven, hoewel het om een dichte vriend van uw ex-partner zou gaan – als enige psychiater die u maandelijks in totaal meer dan vijf keer zou hebben behandeld (CGVS II, p. 12-14). Dat u van deze behandelingen –

na al die verstreken tijd – werkelijk geen enkel document ter staving voorlegt, doet verder de wenkbrauwen fronsen. Het document d.d. 18 maart 2018, ondertekend door de psychologe Evangelina Perez, betreft daarbij slechts een weinig inhoudelijke geïnformeerde toestemming. Aangezien u gedurende lange tijd en op wekelijkse basis betalende sessies volgde bij de psychologe Evangelina Perez, die tevens uw nicht is, mag het verbazen dat u op het weinig inhoudelijke document na, hiervan geen andere documentatie kunt neerleggen (CGVS II, p.12-15).

Ten overvloede kan hierbij vermeld worden dat dergelijke attesten niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming, ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. In het geval van voorliggende attesten is de psycholoog of de arts, bij het vaststellen van de diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Er kan dan ook maar beperkt gewicht aan worden gegeven.

Het gegeven dat u vervolgens tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS de zogenaamde zelfmoordpoging geheel niet meer in de tijd weet te situeren en u enkel nog kan zeggen dat u toen in Armenia woonde (CGVS II, p. 10) – hetgeen een periode van wel zeven jaar beslaat (CGVS I, p. 5) –, doet de wenkbrauwen fronsen. Er kan hierbij nog worden toegevoegd dat uw ex-echtgenoot, waarmee u nadien nog erg veel over de zelfmoordpoging zou hebben gesproken (CGVS II, p. 11), ook wel degelijk de door u aangehaalde zelfmoordpoging twee tot drie weken na uw verjaardag in 2018 situeerde (CGVS (...), p. 14). Het oogt vervolgens tevens enigszins eigenaardig dat u, ondanks dat u dus veelvuldig met (...) uw zelfmoordpoging zou hebben besproken, werkelijk weinig details weet te geven over de verdere context, waaronder wie u dan gevonden zou hebben en hoe de hulpdiensten verwittigd zouden zijn geweest (CGVS II, p. 10-11). U legde, zoals ook de RvV reeds opmerkte, evenmin coherente verklaringen af omtrent de concrete aanleiding die u ertoe zou hebben gebracht om zich van het leven te beroven. U verklaarde immers aanvankelijk dat deze situatie, zoals u ze noemt, haar oorsprong vindt in het werk in de discotheek (CGVS I, p. 17), om vervolgens te zelfmoordpoging te kaderen binnen het incident waarbij uw bureu u uit het appartementencomplex wilden (CGVS I, p. 20) – een incident waarrond u tevens inconsistente verklaringen hebt afgelegd (zie supra). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u dan weer te kennen dat er geen concreet incident was dat aan de basis zou hebben gelegen van de beweerde zelfmoordpoging, dan wel een opeenhoping van allerlei elementen (CGVS II, p. 9). Men kan zich bovendien de vraag stellen waarom er dermate veel tijd is verstreken alvorens u de nodige documentatie omtrent uw psychologische toestand hebt voorgelegd. U legde pas op het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS een enkele foto van het handgeschreven attest d.d. 14 december 2020 neer en pas tijdens uw beroepsprocedure de resterende Colombiaanse attesten. Indien uw psychologische problematiek dermate ernstig zou zijn dat u hierdoor niet naar Colombia zou kunnen terugkeren, zou immers kunnen worden verwacht dat u dergelijke documentatie, die dus al zou hebben bestaan, zo snel mogelijk voorlegt. Wanneer u hier tijdens het tweede persoonlijk mee wordt geconfronteerd, kan u slechts opperen dat u niet ruim op tijd op de hoogte zou zijn gebracht van uw eerste oproepingsdatum en niet wist wat u dan net moest indienen, hetgeen voor een universitair als u moeilijk als dienstige uitleg kan worden beschouwd (CGVS II, p. 18). Daarnaast kan nog worden vastgesteld dat uw paspoort in Madrid, Spanje werd afgestempeld op 12 januari 2018 en dat u zich aldus in de periode vlak voor uw zelfmoordpoging nog geruime tijd in Europa bevond (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier). Wat dit betreft dient nogmaals te worden herhaald dat het gegeven dat u gedurende deze periode in Europa nooit enige melding heeft gemaakt van een nood aan internationale bescherming, dan wel zonder meer bent teruggekeerd naar uw land van herkomst, een ernstige tegenindicatie vormt voor het vermeende gegeven dat een terugkeer naar Colombia voor u onmogelijk zou zijn. Indien het leven in Colombia voor u dermate ondraaglijk zou zijn geweest en uw psychologische toestand hierin een bepalende rol zou spelen, kan het bijzonder moeilijk overtuigen dat u dan alsnog in desbetreffende periode van de zelfmoordpoging naar Colombia zou terugkeren.

Er dient ook in dit verband te worden benadrukt dat de terugkeer van uw ex-echtgenoot naar Colombia uiterst verbazend mag worden genoemd. (...) verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 16 december 2020 dat hij bang was dat u zichzelf het leven zou ontnemen (CGVS (...), p. 17). Jullie maakten toen – hoewel dan later zou blijken dat jullie op dat ogenblik alreeds uit elkaar waren – tevens duidelijk dat zijn aanwezigheid cruciaal zou zijn voor uw psychologisch welzijn. Dat uw vroegere

echtgenoot vervolgens simpelweg zonder u naar jullie land van herkomst terugkeert en u dus wel degelijk alleen achterlaat, doet dan ook de wenkbrauwen fronsen en doet behoorlijke twijfels rijzen over de ernst van jullie verklaringen hieromtrent. Indien uw psychologische toestand dermate fragiel zou zijn dat een leven in Colombia voor u uitgesloten zou zijn, dan mag het vreemd heten dat uw voormalige echtgenoot niet bij u zou zijn gebleven. Ondanks het feit jullie niet langer op romantisch vlak een koppel vormen, kan toch worden verwacht dat uw voormalige partner waarmee u lief en leed hebt gedeeld, u in dergelijk geval zou blijven bijstaan. Dit des te meer daar (...)’s verklaringen omtrent zijn bezorgdheid over u tevens werden afgelegd op een moment waarop jullie al uit elkaar waren.

Hierbij dienen ook de bemerkingen die de Raad in haar arrest van 13 juli 2021 reeds maakte in acht te worden genomen:

De Raad stelt evenwel vast dat er een aantal bemerkingen te maken zijn over de voorgelegde medische getuigschriften.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat het medisch attest van 14 december 2020 “het meest recente certificaat” is dat zijn advocaat heeft kunnen verkrijgen (NPO, p. 17). Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker naast een medisch attest van 10 maart 2021 ook een medisch attest van 15 januari 2018 toe. Verzoeker legt nergens uit hoe hij alsnog aan een medisch attest van 15 januari 2018 is kunnen geraken, gelet op zijn eerdere verklaring. In dit kader merkt de Raad overigens op dat geen enkel origineel medisch attest voorligt. In het medisch attest van 15 januari 2018 kan voorts worden gelezen dat verzoeker met littekens van snijwonden naar de raadpleging kwam, hetgeen impliceert dat de zelfmoordpoging reeds voor 15 januari 2018 had plaatsgevonden. Dit lijkt echter niet te stroken met de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenoot dat hij zijn zelfmoordpoging deed 2 à 3 weken na zijn verjaardag op 8 januari 2018 (NPO, p. 22; NPO echtgenoot, p. 14).

Wat betreft de redenen voor zijn zelfmoordpoging, stelt de Raad vast dat verzoeker wisselende verklaringen aflegt.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat de oorsprong van zijn zelfmoordpoging ligt in het werk in de discotheek (NPO, p. 17), terwijl hij later tijdens zijn vrij relaas zijn zelfmoordpoging eerder koppelt aan de omstandigheid dat de medebewoners van het appartementencomplex zijn geaardheid te weten zouden zijn gekomen en zouden hebben getracht hem uit het appartementen complex te laten verwijderen, waarbij hij verder verklaarde: “Dan zijn ze beginnen spotten. Of ze werden nieuwsgierig, heb je geen vriendin, je begint toch al wat ouder te worden, heb je nog geen kinderen, waarom heb je nog geen kinderen, ben je een mietje? (...) zat mee in die situatie, die moeilijke situatie. Mensen keken, maar ze stelden geen rechtstreekse vragen. Als ik voorbijkwam, dan begonnen ze te lachen of als ik op hen afkwam dan zeiden ze bruuske dingen zoals mietje, dat is een man die van andere mannen houdt. Ze begonnen me zulke lelijke dingen te zeggen. Dan moest hij vertrekken, het was een reis met familie, en toen was J. weg. Ik zag geen andere uitweg, ik zag niets anders van optie behalve dan een poging te doen om een einde te maken aan mijn leven. Ik wist dat er in Colombia geen opties waren als ik wilde trouwen of een gezin wilde hebben. Want ik zei van, ik wil dat ik de persoon kan zijn die ik wil zijn. Ik ben geen kind meer, ik zou graag een gezin willen hebben, kinderen willen adopteren. Ik weet dat het in dit land niet kan. Hoe ik heb geleefd, dat is iets wat ik niet wil voor mijn gezin. En zo zat ik dus vast. Ik zag geen uitweg. Jammer genoeg dan heb ik dat gedaan. Ik heb er ook bewijs van. Op dat moment VZ toont zijn polsen, ik weet niet of u dit kan zien, maar dit is een teken dat ik altijd zal meedragen. Echt, het is verschrikkelijk. Er waren bloedvlekken, hij was er niet. Mijn mama is erachter gekomen. Maar ze probeerde het zo stil mogelijk te houden. Dat deed me pijn, dat mensen het wisten. Dat was niet gemakkelijk. Mensen zijn erachter gekomen, voornamelijk die in mijn wijk wonen. Er kwamen speculaties dat het te maken had met drugs of omdat ik homo was en daarom aan de drugs zat want dat is een stigma dat er nog is in Colombia met de drugs. Toen zijn er vele burens erachter gekomen, B., M.E. en de conciërges van het gebouw.” (NPO, p. 20). [...]

Ten slotte blijkt ter terechtzitting dat de echtgenoot van verzoeker inmiddels is teruggekeerd naar Colombia. Gevraagd waarom zijn echtgenoot terugkeerde, stelt verzoeker dat dit zou zijn wegens een gezondheidstoestand waarvoor in België geen behandeling beschikbaar zou zijn, maar hij legt geen stukken voor die zijn blote beweringen in deze kunnen staven. Het is dan ook opmerkelijk dat zijn echtgenoot, die aangaf bang te zijn dat verzoeker zelfmoord pleegt en die omwille van de zelfmoordpoging besliste van Pereira naar Armenia te verhuizen zodat hij niet alleen zou blijven “want als hij alleen was, dan was hij veel kwetsbaarder” (NPO echtgenoot, p. 13-14), verzoeker achterlaat in België en terugkeert naar Colombia.

Dit alles laat het CGVS toe te besluiten dat uw psychologische problematiek, hoewel aanwezig, niet van dien aard is dat een terugkeer naar uw land van herkomst zou neerkomen op vervolging of ernstige schade, alsook niet van dien aard is dat er met reden kan gesteld worden dat het leven in uw land van herkomst voor u ondraaglijk zou zijn.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw ex-echtgenoot betreft, jullie paspoorten, identiteitskaarten, foto's en kopie van jullie geboorteaktes, alsook de kopie van de identiteitskaarten van uw ouders, dient het CGVS te stellen dat noch jullie identiteit, noch jullie nationaliteit in wezen worden betwist. De huwelijksakte toont aan dat jullie in Colombia gehuwd zijn en de scheidingsdocumenten tonen aan dat jullie inmiddels weer gescheiden zijn, niets meer en niets minder. Wat betreft de verscheidene psychologische documenten, certificaten en attesten, ook de Belgische, dient het CGVS te verwijzen naar de bovenstaande motivering, waaruit blijkt dat de uw mentale gezondheidstoestand in wezen geen nood aan internationale bescherming naar voren brengt. Ook kon nergens uit deze attesten afgeleid worden dat u niet bij machte bent om op een normale wijze uw relaas uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie ook supra). Ook met betrekking tot het document vanwege de Unidad para la atencion y reparacion integral a las victimas dient te worden opgemerkt dat ingevolge de gebeurtenissen die plaatsvonden in de kindertijd van (...), geen vrees in jullie hoofde kan worden vastgesteld. De screenshot van een verkeersovertreding, volgens uw vroegere raadsman een bewijs dat uw identiteit in Colombia werd misbruikt na jullie vertrek uit het land, kan evenmin aantonen dat er wat jullie betreft een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Dit kan op geen enkele manier in verband worden gebracht met de door u naar voren geschoven asielmotieven, noch heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud gewag gemaakt van enige gekoesterde vrees omtrent mogelijke identiteitsfraude in Colombia. De landeninformatie die in het kader van uw beroepsprocedure werd neergelegd, beschrijft slechts een algemene situatie in uw land van herkomst die u zoals gemotiveerd niet hebt weten doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft. De resterende documenten, uw militaire kaart en beroepskaart, een foto van uw studentenkaart, een belastingformulier in verband met de inschrijving van La Fragata, de screenshots van Google streetview, een foto van een document met betrekking tot de procedure rond de beëindiging van de activiteiten van La Fragata een kopie van een opleidingscertificaat, kopieën van werkcertificaten, een bankrekeninguittreksel, reisdocumenten, een rekening van een hostel in Madrid en een kaart vanwege het rode kruis in België, zijn geen van allen relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Hetzelfde dient in wezen te worden opgemerkt wat betreft het proces-verbaal dat door de Antwerpse politie werd opgemaakt nadat u in België het slachtoffer werd van een poging tot diefstal met geweld, daar gemeenrechtelijke feiten die zich in België hebben afgespeeld, hoe betreuwenswaardig ook, in wezen niet relevant zijn voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Colombia vervolging te vrezen omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Verzoekers homoseksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken.

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen, blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders, deels via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen.

Er is een anti-discriminatie wetgeving die erop is gericht om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Dat Colombia de laatste jaren een verhoogde politieke deelname kent van conservatieve christelijk-evangelische kerken die via politieke weg een aantal van bovenvermelde verwezenlijkingen willen teniet doen, wordt niet betwist. Waar verzoeker suggereert dat men hieruit “*zou kunnen afleiden*” dat voormelde rechten voor de LGBTI-gemeenschap actueel niet kunnen worden gewaarborgd wegens stijgende politieke druk vanuit conservatieve hoek, laat hij evenwel na om concrete elementen voor te leggen die dit kunnen staven. Dat een voormalige procureur-generaal dreigde om een aantal beslissingen van het Grondwettelijk Hof ongedaan te maken en er een vraag was om een referendum te organiseren over de vraag of LGBTI-personen kinderen kunnen adopteren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat voormelde rechten actueel nog steeds in voege zijn.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat leden van de LGBTI-gemeenschap net zoals de heterobevolking school lopen, verder studeren, een professionele loopbaan uitbouwen en deelnemen aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven. Ze zijn zichtbaar aanwezig in de samenleving. Er blijkt verder dat meerdere Colombiaanse steden LGBTI-gemeenschappen kennen, zoals Bogota, Cartagena en Medellin, waar feesten of demonstraties van de LGBTI-gemeenschap plaatsvinden. Er is verder een actief middenveld dat bijdraagt aan het publieke debat en dat weegt op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTI-gemeenschap in Colombia. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBTI-vriendelijk.

Evenwel is er, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBTI-personen, in de praktijk nog sprake is van veel discriminatie, vooroordelen en stigmatisering, homofobie alsook van bedreigingen en geweld, inclusief seksuele agressie, vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In sommige gevallen maken ook overheidsactoren zich hieraan schuldig en zijn er meerdere gevallen van politiegeweld. Derhalve wordt in de COI Focus “*Colombia: seksuele minderheden en transgenders*” van 17 december 2021 gesproken over de befaamde “Colombiaanse paradox” tussen de theoretische juridische bescherming en de maatschappelijk realiteit van discriminatie en geweld: “*Maar de verschillende geraadpleegde bronnen tonen eveneens aan dat de beschermingsmechanismen onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen. Bovendien gaat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard met een hoge mate van straffeloosheid. Sinds de start van de pandemie, begin 2020, tekenden de verschillende mensenrechtenorganisaties daarenboven een stijging op van het aantal geweldsdelicten en bedreigingen. Volgens de ngo Colombia Diversa verdubbelde het aantal moorden van 107 in 2019 naar 226 in 2020. Homoseksuele mannen en transvrouwen waren de voornaamste slachtoffers.*” (p. 37)

Op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie blijkt de situatie in Colombia, zoals deze wordt gekenmerkt door de ‘Colombiaanse paradox’, evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTI-personen, waardoor elke homoseksueel in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Verzoeker brengt geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn seksuele geaardheid of genderidentiteit en zijn aanwezigheid in Colombia een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. Ook uit de informatie die verzoeker aanreikt, kan niet worden afgeleid dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging van LGBTI-personen. Verzoekers betoog dat uit het arrest nr. 244 844 “*klaarblijkelijk kan afgeleid worden dat homoseksuele mannen op het volledige Colombiaanse grondgebied gevaar lopen en gegronde vrees voor vervolging kennen*” mist feitelijke grondslag. Hoewel in dit arrest aan de commissaris-generaal werd verweten geen rekening te houden met de voormelde ‘Colombiaanse paradox’, werd evenzeer in dit arrest benadrukt dat “*uit de landeninformatie thans niet blijkt dat er in Colombia een systematische of collectieve vervolging plaatsvindt van homoseksuelen.*” Verzoeker vermag in dit arrest niet meer te lezen dan dat hier wordt samengevat.

Al het voorgaande doet de Raad besluiten dat beschermingsverzoeken van LGBTI-personen uit Colombia met verhoogde waakzaamheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hetgeen tevens wordt bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een potentieel risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale

bescherming (UNHCR, 'Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia', september 2015, p. 48-49: *"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds."*

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk, waarbij verzoeker zijn vrees om bij terugkeer in Colombia vervolgd te worden omwille van zijn homoseksuele geaardheid moet individualiseren en *in concreto* aannemelijk moet maken.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gender-gerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid.

In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *"Wie zich bedreigd voelt door homofob geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context."*

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Colombia te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van zijn homoseksuele geaardheid, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTI-personen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en met het gegeven dat er in Colombia, ondanks wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofob geweld tegen te gaan, in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan en eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat de landeninformatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn. Evenmin toont hij concreet aan dat de commissaris-generaal een selectieve lezing van deze rapporten heeft gemaakt en hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De voormelde COI Focus is grotendeels opgesteld op basis van dezelfde rapporten en bronnen die verzoeker zelf ook aanhaalt, zoals internetartikelen van Reuters, rapporten van Colombia Diversa, Caribe Affirmativo, WOLA en UCLA. Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd te benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande analyse. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit hij in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia op zich volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geviséerd bij een terugkeer naar Colombia. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten verzoekers individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia. Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing oordeelde de verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Uit uw eerste persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u in wezen een vrees voor vervolging koestert omwille van de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia, de homofobie en bijhorende discriminatoire bejegening die er zou heersen, alsook dat u in Colombia niet open en vrij als homoseksueel zou kunnen leven (CGVS d.d. 16 december 2020 [hierna CGVS I], p. 21, p. 26). Eerst en vooral dient nogmaals te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Uit de door het CGVS gehanteerde informatie blijkt zoals hierboven reeds beschreven niet dat elke homoseksueel uit Colombia louter omwille van zijn geaardheid aanspraak zou kunnen maken op internationale bescherming. U verwijst naar moorden op activisten en leiders binnen de LGBT-gemeenschap in Colombia (CGVS I, p. 19), maar kan daarbij in wezen niet eens zeggen wat juist de namen waren van de slachtoffers (CGVS I, p. 25). U kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat deze gebeurtenissen ook maar enigszins betrekking zouden hebben op uw concrete persoonlijke situatie. Bijgevolg kan een algemene verwijzing naar de algemene situatie voor homoseksuelen in Colombia allerminst volstaan om in aanmerking te kunnen komen voor het verkrijgen van internationale bescherming, maar dient de vrees voor vervolging in concreto te worden aangetoond.

Het CGVS dient echter vast te stellen dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Dat men u in Colombia bij aanvang en kennismaking de vraag stelt of u een vriendin of echtgenote heeft en niet vraagt of u een mannelijke partner zou hebben, iets dat u meermaals naar voren schuift (CGVS I, p. 19-21), kan met moeite beschouwd worden als een homofobe daad. De verbale agressie die soms voorkwam in uw homodiscotheek, die u zelf bestempelt als zijnde niet gevaarlijk (CGVS I, p. 9-10, p. 20), kan evenmin als voldoende zwaarwichtig worden beschouwd, dan wel als een kwalijk aspect dat in wezen vaak samengaat met het nachtleven. Dat u op verschillende momenten het slachtoffer werd van scheve blikken en spot is eveneens bezwaarlijk te noemen (CGVS I, p. 19-21), maar kan geenszins gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Eenzelfde redenering kan worden gemaakt met betrekking tot de gebeurtenissen die ook uw ex-echtgenoot aanhaalt waarbij jullie na het publiek tonen van affectie weggestuurd werden uit een heterodiscotheek of een andere horeca-aangelegenheid (CGVS I, p. 21; CGVS (...), p. 16). Het CGVS dient eveneens op te merken dat de situatie waarbij enkele van uw burens in Armenia probeerden om u uit het appartementencomplex te laten verwijderen beslist betreurenswaardig te noemen is, maar werkelijk weinig concrete gevolgen heeft gehad. U geeft immers aan dat de burens in wezen wel respectvol waren, alsook dat u eenvoudigweg zei dat u niet akkoord ging en dat de kous daarmee ook af was (CGVS I, p. 20). U bleef er nadien gewoon wonen, u heeft in Armenia dan ook steeds op hetzelfde adres gewoond (CGVS I, p. 21-22). Bovendien kan daarbij worden opgemerkt dat u hieromtrent in wezen geen coherente tijdsaanduiding kan geven, daar u deze situatie aanvankelijk in uw relaas kadert na uw beweerde zelfmoordpoging (CGVS I, p. 20), die plaatsvond in 2018, en vervolgens situeert in de periode 2015-2016 (CGVS I, p. 22). Dit laat het CGVS toe te concluderen dat de impact op uw persoon ten gevolge deze confrontatie eerder beperkt mag worden genoemd.

In de mate dat u naar de sluiting van de homodiscotheek La Fragata, waarvan u mede-eigenaar was, verwijst als een homofobe daad (CGVS I, p. 24), dient het CGVS te stellen dat er in wezen weinig geloof kan worden toegeschreven aan uw verklaringen hieromtrent. Uw beweringen, dat de zaak de deuren zou hebben moeten sluiten omwille van rondgaande geruchten over homofeestjes in de discotheek en de daaropvolgende vermeende homofobe reactie van de eigenares van het pand (CGVS I, p. 9), betreffen immers louter speculatie en veronderstelling. Zo lijkt het weinig waarschijnlijk dat de eigenares van het pand waarin de homodiscotheek was neergestreken gedurende aanzienlijke tijd niet op de hoogte zou zijn geweest van het werkelijke karakter van de zaak die zich in haar eigendom gevestigd zag. Hoewel u de zaak beschrijft als discreet (CGVS I, p. 24), mag namelijk uit het openbare facebookprofiel van La Fragata blijken dat er al jaren ruimschoots expliciet reclame werd gevoerd voor allerhande evenementen gericht op homoseksuelen (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Bovendien blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat er sprake was van een huurachterstand, waardoor op een volstrekt legale manier een clause omtrent de beëindiging van de huur kon worden ingeroepen (CGVS I, p. 9). Dat u de sluiting van La Fragata linkt aan een zekere mate van homofobie, blijft in wezen slechts bij hypothetisch giswerk van uwentwege en kan dan ook geenszins beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Spot en discriminerende opmerkingen zijn zonder meer kwalijk te noemen, maar een discriminerende bejegening houdt op zich echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Colombiaanse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijk homoseksuelen (zie tevens supra en informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). De discriminerende handelingen die u aanhaalde kunnen niet gekwalificeerd worden als vervolging (zie supra). Om te leiden tot een vervolging moeten de beroving van de rechten en de discriminatie van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het poneren van een vrees voor vervolging, het verwijzen naar zijn kwetsbaar profiel en algemene informatie omtrent de gevaarlijke situatie voor LGBTI's in Colombia, het summier herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij de concrete bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging en risico op ernstige schade niet aannemelijk maakt.

De Raad herinnert eraan dat om tot internationale bescherming te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereikt enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

De commissaris-generaal is *in casu* van oordeel dat verzoeker op geen enkele manier aannemelijk maakt dat de door hem geschetste problemen en zijn psychologische toestand dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven voor verzoeker in zijn land van herkomst “*ondraaglijk*” werd.

Gelet op meerdere vaststellingen met betrekking tot verzoekers professionele leven, in het bijzonder als mede-eigenaar van een discotheek die een LGBTI-publiek aantrekt, zijn sociale leven en zijn gezins- en familiale leven als LGBTI-persoon, plaatst de commissaris-generaal ernstige vraagtekens bij verzoekers bewering dat hij en zijn echtgenoot in hun land van herkomst niet vrij en gelukkig als homoseksuelen kunnen leven. Hij motiveert omstandig waarom hij geen pertinente redenen ziet om aan te nemen dat verzoeker en zijn echtgenoot in Colombia geen normaal leven zouden kunnen uitbouwen. De commissaris-generaal meent dat uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenoot blijkt dat zij in Colombia in wezen steeds een zeer normaal en aangenaam leven hebben geleid, dat uit niets blijkt dat zij in wezen niet op een doorsnee gangbare manier hebben deelgenomen aan het publieke leven in Colombia en evenmin blijkt dat dit voor hen in de toekomst niet opnieuw mogelijk zou kunnen zijn.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift evenwel op dat hij verklaarde dat het jarenlang verstoppen van zijn ware identiteit voor de Colombiaanse maatschappij en de verstoting door zijn familie en burens aan de oorzaak van zijn zelfmoordpoging lag en dat mede gelet op de gewelddaden en discriminatie waar homomannen aan worden onderworpen die openlijk homoseksueel zijn niet redelijk verwacht kan worden dat hij openlijk zijn geaardheid en homoseksuele identiteit zou beleven in Colombia.

Daarnaast stelt verzoeker te hebben verklaard dat hij steeds vreest verstoten te worden door de Colombiaanse samenleving en dat hij een constante angst had om fysiek of verbaal aangevallen of zelfs vermoord te worden op straat, dat zijn seksuele geaardheid nooit werd aanvaard ondanks de verschillende pogingen om te verhuizen naar een andere stad, dat LGBT-personen vaak aangevallen worden door de lokale bevolking en dat hij tegen quasi niemand over zijn geaardheid sprak.

Verzoeker argumenteert dat de subjectieve impact van daden van vervolging op een persoon bij de ene persoon geen vervolging kan uitmaken en bij een andere persoon omwille van diens psychologisch gestel net wel vervolging kan uitmaken. Hij meent dat de structurele ondermijning van zijn waardigheid, persoon, identiteit en gelijkheid als persoon, de bedreiging van zijn fysieke en geestelijke integriteit, en het feit dat de overheid geen enkele bescherming voorziet omwille van zijn seksuele geaardheid, manifest vervolging uitmaken in de zin van de Conventie van Genève.

Hoewel verzoeker thans het jarenlang verstoppen van zijn ware identiteit voor de Colombiaanse maatschappij en de verstoting door zijn familie en burens aan als oorzaak van zijn zelfmoordpoging aanduidt en hierbij benadrukt dat hij onder geen beding bij terugkeer openlijk homoseksueel zal kunnen zijn, dat hij nooit zichzelf zal kunnen zijn en ernstige psychologische problemen zal ontwikkelen, dat het verbergen van de seksuele gerichtheid en identiteit uit vrees voor de gevolgen *an sich* vervolging kan uitmaken, dat hij daden van lichamelijk geweld vreest en discriminatie door de Colombiaanse samenleving en de politie omwille van zijn geaardheid hetgeen ondersteund wordt door objectieve informatie waaruit onder andere een zeer hoge prevalentiegraad blijkt van dergelijke daden van geweld ten opzichte van de LGBT-gemeenschap en de ineffectiviteit van de verheidbescherming die ermee gepaard gaat, beperkt hij zich tot een eerder algemeen betoog doch gaat verzoekende partij volstrekt voorbij aan de op zijn persoon betrokken concrete en pertinente motivering van de bestreden beslissing die desbetreffend hier voor de duidelijkheid wordt herhaald:

“Er kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweringen zijnde dat u in uw land van herkomst niet vrij en gelukkig als homoseksueel kunnen leven (CGVS I, p. 21, p. 26). Het CGVS ziet immers geen pertinente redenen om aan te nemen dat u en uw echtgenoot in Colombia geen normaal leven zouden hebben kunnen uitbouwen. Zo is uw familie volledig op de hoogte van uw homoseksualiteit (CGVS I, p. 14-15). Uit uw instagramprofiel mag bovendien blijken dat u een zeer warme houding uitdraagt ten opzichte van uw moeder, familieleden en andere vrienden en dat dit omgekeerd eveneens het geval is (zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). U onderhoudt daarenboven tot op heden nog steeds frequent contact met uw familie in Colombia (CGVS d.d. 13 mei 2022 [hierna CGVS II], p. 6). Daarnaast kan u rekenen op een ondersteunende vriendenkring. U had veel vrienden in Armenia, dat was voor u immers de reden om zich in de omgeving te vestigen (CGVS I, p. 6). U heeft bovendien nog steeds contact met enkele vrienden uit Colombia en ook binnen uw vriendenkring bevinden zich mensen die homoseksueel zijn (CGVS I, p. 12-13; CGVS II, p. 6).

Daarenboven kan worden vastgesteld dat Armenia, waar u gedurende jaren gewoond heeft, in wezen een bloeiende LGBT-scene kent, waaraan u zelf ook heeft deelgenomen. Eerder werd al vermeld dat u mede-eigenaar was van een homobar in de stad, La Fragata. Dat u in uw eigen discotheek, die specifiek gericht was op homoseksuelen en waar zelf ook homoseksuelen aan de slag waren, niet volledig uzelf zou kunnen zijn als homoseksuele man omdat men u dan zou uitlachen (CGVS I, p. 23), kan het CGVS op geen enkele manier aannemelijk of geloofwaardig achten. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, maar uw bijkomende verklaringen kunnen allerm minst overtuigen (CGVS I, p. 24). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u immers reeds aangegeven dat u deze plek ronduit geweldig vond, dat u goed overeenkwam met uw collega's, dat u er kon zijn wie u wilde zijn en dat La Fragata in wezen zelfs voor u fungeerde als een vorm van persoonlijke therapie (CGVS I, p. 9, p. 13). De stad Armenia wordt door u en uw voormalige echtgenoot geprezen als vrij, open en tolerant ten opzichte van homoseksuelen en de stad heeft een actieve en toegankelijke LGBT-gemeenschap (CGVS I, p. 6, p. 19-20; CGVS (...), p. 5; zie informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Er vonden in het verleden reeds LGBT-evenementen plaats en ook La Fragata kan er binnenkort, zij het onder een andere naam, de deuren opnieuw openzwaaien. In Armenia zijn bovendien verscheidene LGBTQ-organisaties actief die zich inzetten op verschillende domeinen. U kan daarbij bezwaarlijk voorhouden dat u niet voldoende hulp en steun kan verkrijgen vanuit de gemeenschap, aangezien uit uw verklaringen en die van uw ex-echtgenoot blijkt dat jullie in wezen nooit echt de moeite hebben ondernomen om jullie beter te informeren over de mogelijkheden, die u reduceert tot voorlichting omtrent seksueel overdraagbare aandoeningen (CGVS I, p. 23, p. 25; CGVS (...), p. 18-19).

Uit uw verklaringen en die van uw vroegere echtgenoot mag per slot van rekening blijken dat jullie als koppel in Colombia in wezen steeds een zeer normaal en aangenaam leven leidden. Jullie hadden er een zeer gangbare en welgevallige routine uitgebouwd (CGVS I, p. 13; CGVS (...), p. 7). U heeft daarbij zonder enige problemen universitaire studies kunnen voltooien, u kon makkelijk doorheen Colombia verhuizen en u bent na uw studies steeds aan het werk geweest in verschillende domeinen (CGVS I, p. 5-7). Uit niets blijkt dat u en uw echtgenoot in wezen niet op een doorsnee gangbare manier hebben deelgenomen aan het publieke leven in Colombia en dat dit voor u in de toekomst niet opnieuw een mogelijkheid zou kunnen zijn.

Daarbij dient te worden aangehaald dat uit uw verklaringen, uit het door u neergelegde paspoort, alsook uit door u geplaatste berichten op sociale media, mag blijken dat u reeds op verschillende tijdstippen

Colombia heeft verlaten voor toeristische reizen (CGVS I, p. 6; zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier en de informatie toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Zo reisde u in het recente verleden meerdere keren naar Europa. U bezocht vervolgens verschillende landen, waaronder ook België. Uw paspoort toont aan dat u zich in 2014, 2015, 2017 en 2018 in Europa bevond. In 2019 bracht u een tijd door in Ecuador. U deed echter nooit eerder een verzoek om internationale bescherming, noch heeft u er ooit over nagedacht om in een ander land asiel aan te vragen (CGVS I, p. 6, p. 25), u keerde integendeel echter telkens terug naar Colombia, het land waar u zogezegd vervolging dient te vrezen. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming omdat de situatie voor homoseksuelen in uw land van herkomst dermate onleefbaar zou zijn, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Dat u niet afwist van het bestaan van de asielprocedure kan geenszins verschoning bieden (CGVS I, p. 25). Dat u bijkomend aangeeft dat de situatie toen nog niet zo erg was geworden, brengt uw geloofwaardigheid aanzienlijk aan het wankelen. In uw asielaanvraag wenst u immers te laten uitschijnen dat u reeds uw hele leven te maken kreeg met afwijzing, homofobie en discriminatie (CGVS I, p. 19-21). Het hoeft weinig betoog dat deze vaststellingen ontegensprekelijk de ernst van de door u geschetste vrees ontegensprekelijk relativeren. De vaststelling dat u vrijwillig en op legale wijze met uw eigen paspoort terugkeerde naar Colombia ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Daarbij kan worden toegevoegd dat ook uw voormalige echtgenoot zich reeds meerdere malen in het buitenland bevond, dat ook hij steeds terugkeerde naar Colombia en op geen enkel moment een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan (CGVS (...), p. 6; zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier).

Bovendien, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat uw voormalige echtgenoot, aldus een homoseksuele Colombiaanse man, in maart 2021 definitief is teruggekeerd naar jullie land van herkomst. Het gegeven dat (...) zich opnieuw definitief gevestigd heeft in Colombia, ondermijnt hoe dan ook op fundamentele wijze uw vrees voor vervolging, de ernst van de door u voorgehouden feiten en de door u geschetste situatie voor homoseksuele mannen in Colombia. Indien de discriminatoire bejegening en de situatie voor LGBT in uw land van herkomst werkelijk dermate ernstig zou zijn dat deze internationale bescherming zou rechtvaardigen, kan het op geen enkele manier overtuigen dat uw ex-echtgenoot vrijwillig zou terugkeren en zou kiezen voor een duurzaam verblijf aldaar. (...)

Uit het geheel aan bovenstaande blijkt dat u uw vrees voor vervolging, u vreest de algemene homofobie die in het land heerst, alsook dat u zich er niet vrij als homoseksueel zal kunnen uitdrukken, niet in concreto aannemelijk hebt gemaakt."

Met het op algemene wijze aanvoeren dat hij onder geen beding bij terugkeer openlijk homoseksueel zal kunnen zijn, dat hij nooit zichzelf zal kunnen zijn en ernstige psychologische problemen zal ontwikkelen, dat het verbergen van de seksuele gerichtheid en identiteit uit vrees voor de gevolgen *an sich* vervolging kan uitmaken, dat hij daden van lichamelijk geweld vreest en discriminatie door de Colombiaanse samenleving en de politie omwille van zijn geaardheid hetgeen ondersteund wordt door objectieve informatie waaruit onder andere een zeer hoge prevalentiegraad blijkt van dergelijke daden van geweld ten opzichte van de LGBT-gemeenschap en de ineffectiviteit van de overheidsbescherming die ermee gepaard gaat, beperkt verzoeker zich slechts tot louter algemene beweringen, doch zonder de concrete en op zijn persoon betrekken motieven die het tegendeel aantonen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker wijst erop dat zijn psychologische toestand hem zeer kwetsbaar maakt en een invloed heeft op het risico van vervolging in de toekomst.

De verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoeker te kampen heeft met psychologische problemen zoals depressieve en angstige gevoelens, slaap- en concentratiemoeilijkheden, maar is terecht van oordeel dat verzoeker ingevolge hiervan geen nood heeft aan internationale bescherming.

De verwerende partij kon vooreerst terecht oordelen dat verzoeker op basis van de door hem afgelegde verklaringen reeds toegang had tot psychologische gezondheidszorg en de aanwezigheid van een sociaal netwerk. Voor zover verzoeker aanvoert dat de verwerende partij vergeet duidelijkheid te scheppen over de effectieve steun dat deze personen zouden kunnen bieden en de individuele omstandigheden van verzoekers situatie in Colombia in rekening te brengen, gaat hij eraan voorbij dat het hem vrij staat om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Het is hierbij aan verzoeker om aan te tonen dat hij geen toegang meer zal kunnen hebben tot eventuele psychologische

gezondheidszorg en geen beroep zal kunnen doen op zijn sociaal netwerk, waartoe hij in gebreke blijft. De vaststellingen desbetreffend blijven dan ook gehandhaafd.

Volgens verzoeker houden zijn psychologische problemen duidelijk verband met de trauma's die hij door zijn seksuele geaardheid en homofobie heeft opgelopen, zoals ook blijkt uit de attesten die hij heeft neergelegd.

Met betrekking tot verzoekers psychologische gesteldheid werd in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

“Zoals reeds aangeraakt, komt naar voren dat u worstelt met psychologische problemen en dat u psychologisch begeleid wordt. Een dergelijke problematiek is vanzelfsprekend spijtig te noemen, maar ook na bijkomend onderzoek volgend op het vernietigingsarrest van de RvV, dient te worden besloten dat ingevolge uw mentale gezondheidstoestand wat u betreft geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

De Raad bracht – hoewel uw zelfmoordpoging meer dan 2 jaar voor uw vertrek uit Colombia en verzoek om internationale bescherming plaatsvond - tot uiting dat nader onderzoek naar de door u aangehaalde zelfmoordpoging en de redenen voor deze zelfmoordpoging vereist was. Na het onderzoeken van het geheel aan elementen in uw administratief dossier, dient te worden gesteld dat uw psychologische problematiek, hoewel deze mogelijkerwijze in verband kan worden gebracht met uw seksuele geaardheid, niet per definitie impliceert dat het leven in uw land voor herkomst voor u onmogelijk zou zijn. Het gegeven dat u als homoseksuele man te kampen krijgt met psychologische moeilijkheden, die zich nu eenmaal overal ter wereld en in alle lagen van de bevolking manifesteren, volstaat niet om a priori internationale bescherming te verlenen.

Wanneer, naar aanleiding van het vernietigingsarrest, u tijdens een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wordt om uw psychologische toestand in Colombia te beschrijven en een beeld te geven van hoe deze zich dan manifesteerde, verwijst u in wezen naar de gevallen van discriminatoire bejegening die u eerder reeds uitgebreid had uiteengezet (CGVS II, p. 9-10). Zoals hierboven reeds uitgebreid gemotiveerd, kan de door u beschreven bejegening omwille van uw homoseksuele oriëntatie niet gelijkgesteld worden met vervolging zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verwijst andermaal naar dezelfde aspecten en feiten van discriminatie wanneer u wordt gevraagd naar de concrete aanleiding voor de zelfmoordpoging die u begin 2018 zou hebben ondernomen en u geeft te kennen dat er geen specifiek incident of aanleiding was die u deze beslissing deed nemen, dan wel een opeenhoping van elementen. Het CGVS wenst nogmaals te benadrukken dat het niet betwist dat u lijdt aan psychologische problemen zoals depressieve en angstige gevoelens, slaap- en concentratiemoeilijkheden. Het CGVS is echter van oordeel dat er verscheidene elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat deze problemen in uw geval geen internationale bescherming rechtvaardigen.

Om te beginnen dient te worden opgemerkt dat u ook in Colombia reeds toegang hebt gekregen tot psychologische gezondheidszorg en dus ook in uw land van herkomst kan rekenen op psychologische begeleiding (CGVS I, p. 22-23; CGVS II, p. 13). U hebt in Colombia aldus reeds uw weg gevonden naar psychologische begeleiding, maar u heeft er zelf voor gekozen om deze niet verder te zetten. Nergens uit uw verklaringen of de beschikbare landeninformatie mag blijken dat u in de toekomst in Colombia geen aanspraak meer zou kunnen maken op medische/psychologische behandeling, laat staan dat dit zou zijn omwille van uw homoseksuele geaardheid. Het feit dat de kwaliteit van gezondheidszorg niet volstrekt overeenkomt met deze in België, alsook dat het systeem van ziekteverzekering en -betalingen op een andere manier functioneert, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Eerder in deze argumentatie werd bovendien reeds toegelicht dat u in Colombia tevens blijvend kan rekenen op een ondersteunend familie- en vriendennetwerk.

Op basis van de in het kader van uw beroepsprocedure neergelegde kopieën van Colombiaanse medische attesten bleek volgens de Raad dat de geneesheer uw zelfmoordpoging uitdrukkelijk in verband bracht met uw homoseksuele geaardheid en de homofobie daaromtrent in de Colombiaanse samenleving. In deze context kon volgens de Raad op het eerste gezicht moeilijk worden voorgehouden dat uw problemen niet “dermate systematisch en ingrijpend waren dat het leven voor verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk werd” waardoor de Raad oordeelde dat het CGVS een nader onderzoek diende te verrichten naar uw beweerde zelfmoordpoging in 2018, meer dan 2 jaar voor uw vertrek uit Colombia, alsook naar de redenen die hieraan aan de grondslag zouden liggen.

Daarbij dienen verscheidene merkwaardigheden omtrent uw beweerde zelfmoordpoging en de context hieromtrent worden opgemerkt, waardoor er enige twijfels dienen worden geplaatst bij uw verklaringen hieromtrent. In haar arrest merkte de Raad reeds een tegenstrijdigheid op wat betreft de tijdssituering van deze vermeende zelfmoordpoging. In het handgeschreven attest dat door huisarts Efrain Jaramillo Bedoya werd opgemaakt op 14 december 2020, wordt melding gemaakt van een raadpleging op 15 januari 2018 waarbij er bij u littekens op de beide polsen kunnen worden vastgesteld. De vaststelling van littekens, en dus niet van wonden, impliceert dat de toebrengring hiervan reeds enige tijd eerder moet zijn gebeurd. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u pas twee à drie weken na uw verjaardag dat jaar – u bent jarig op 8 januari – desbetreffende zelfmoordpoging zou hebben ondernomen (CGVS I, p. 22), waardoor het bijster merkwaardig is dat er alreeds op 15 januari 2018 melding zou kunnen worden gemaakt van littekens. Een dergelijke fundamentele tegenstrijdigheid roept niet enkel vraagtekens op over uw eigen geloofwaardigheid, maar tevens over de geloofwaardigheid en authenticiteit van het handgeschreven attest, dat pas zeer laatst, met name bijna twee jaar later werd opgemaakt, waarvan u gedurende lange tijd geen origineel exemplaar kon voorleggen en waarvan u niet kan zeggen wie dit document net zou hebben opgemaakt (CGVS II, p. 16). Het tweede Colombiaanse psychologische attest betreffende uw zelfmoordpoging werd, eveneens door huisarts Efrain Jaramillo Bedoya, opgesteld op 10 maart 2021. Beide voormelde psychologisch attesten betreffende uw zelfmoordpoging in januari 2018 werden ruim na datum en ook na uw vertrek uit Colombia opgesteld. Het oogt daarbij merkwaardig dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, wanneer u gevraagd wordt om uw behandelende geneesheren in het kader van de zelfmoordpoging bij naam te noemen, op geen enkel moment de huisarts die de door u voorgelegde attesten betreffende deze zelfmoordpoging heeft aangeleverd naar voren brengt (CGVS II, p. 11-12). U noemt daarentegen een zekere psychiater genaamd Luis – een achternaam dient u schuldig te blijven, hoewel het om een dichte vriend van uw ex-partner zou gaan – als enige psychiater die u maandelijks in totaal meer dan vijf keer zou hebben behandeld (CGVS II, p. 12-14). Dat u van deze behandelingen – na al die verstreken tijd – werkelijk geen enkel document ter staving voorlegt, doet verder de wenkbrauwen fronsen. Het document d.d. 18 maart 2018, ondertekend door de psychologe Evangelina Perez, betreft daarbij slechts een weinig inhoudelijke geïnformeerde toestemming. Aangezien u gedurende lange tijd en op wekelijkse basis betalende sessies volgde bij de psychologe Evangelina Perez, die tevens uw nicht is, mag het verbazen dat u op het weinig inhoudelijke document na, hiervan geen andere documentatie kunt neerleggen (CGVS II, p.12-15).

Ten overvloede kan hierbij vermeld worden dat dergelijke attesten niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming, ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. In het geval van voorliggende attesten is de psycholoog of de arts, bij het vaststellen van de diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Er kan dan ook maar beperkt gewicht aan worden gegeven.

Het gegeven dat u vervolgens tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS de zogenaamde zelfmoordpoging geheel niet meer in de tijd weet te situeren en u enkel nog kan zeggen dat u toen in Armenia woonde (CGVS II, p. 10) – hetgeen een periode van wel zeven jaar beslaat (CGVS I, p. 5) –, doet de wenkbrauwen fronsen. Er kan hierbij nog worden toegevoegd dat uw ex-echtgenoot, waarmee u nadien nog erg veel over de zelfmoordpoging zou hebben gesproken (CGVS II, p. 11), ook wel degelijk de door u aangehaalde zelfmoordpoging twee tot drie weken na uw verjaardag in 2018 situeerde (CGVS (...), p. 14). Het oogt vervolgens tevens enigszins eigenaardig dat u, ondanks dat u dus veelvuldig met (...) uw zelfmoordpoging zou hebben besproken, werkelijk weinig details weet te geven over de verdere context, waaronder wie u dan gevonden zou hebben en hoe de hulpdiensten verwittigd zouden zijn geweest (CGVS II, p. 10-11). U legde, zoals ook de RvV reeds opmerkte, evenmin coherente verklaringen af omtrent de concrete aanleiding die u ertoe zou hebben gebracht om zich van het leven te beroven. U verklaarde immers aanvankelijk dat deze situatie, zoals u ze noemt, haar oorsprong vindt in het werk in de discotheek (CGVS I, p. 17), om vervolgens te zelfmoordpoging te kaderen binnen het incident waarbij uw burens u uit het appartementencomplex wilden (CGVS I, p. 20) – een incident waarrond u tevens inconsistente verklaringen hebt afgelegd (zie supra). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u dan weer te kennen dat er geen concreet incident was dat aan de basis zou hebben gelegen van de beweerde zelfmoordpoging, dan wel een opeenhoping van allerlei

elementen (CGVS II, p. 9). Men kan zich bovendien de vraag stellen waarom er dermate veel tijd is verstreken alvorens u de nodige documentatie omtrent uw psychologische toestand hebt voorgelegd. U legde pas op het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS een enkele foto van het handgeschreven attest d.d. 14 december 2020 neer en pas tijdens uw beroepsprocedure de resterende Colombiaanse attesten. Indien uw psychologische problematiek dermate ernstig zou zijn dat u hierdoor niet naar Colombia zou kunnen terugkeren, zou immers kunnen worden verwacht dat u dergelijke documentatie, die dus al zou hebben bestaan, zo snel mogelijk voorlegt. Wanneer u hier tijdens het tweede persoonlijk mee wordt geconfronteerd, kan u slechts opperen dat u niet ruim op tijd op de hoogte zou zijn gebracht van uw eerste oproepingsdatum en niet wist wat u dan net moest indienen, hetgeen voor een universitair als u moeilijk als dienstige uitleg kan worden beschouwd (CGVS II, p. 18). Daarnaast kan nog worden vastgesteld dat uw paspoort in Madrid, Spanje werd afgestempeld op 12 januari 2018 en dat u zich aldus in de periode vlak voor uw zelfmoordpoging nog geruime tijd in Europa bevond (zie document 1 in de groene farde van het administratief dossier). Wat dit betreft dient nogmaals te worden herhaald dat het gegeven dat u gedurende deze periode in Europa nooit enige melding heeft gemaakt van een nood aan internationale bescherming, dan wel zonder meer bent teruggekeerd naar uw land van herkomst, een ernstige tegenindicatie vormt voor het vermeende gegeven dat een terugkeer naar Colombia voor u onmogelijk zou zijn. Indien het leven in Colombia voor u dermate ondraaglijk zou zijn geweest en uw psychologische toestand hierin een bepalende rol zou spelen, kan het bijzonder moeilijk overtuigen dat u dan alsnog in desbetreffende periode van de zelfmoordpoging naar Colombia zou terugkeren.

Er dient ook in dit verband te worden benadrukt dat de terugkeer van uw ex-echtgenoot naar Colombia uiterst verbazend mag worden genoemd. (...) verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 16 december 2020 dat hij bang was dat u zichzelf het leven zou ontnemen (CGVS (...), p. 17). Jullie maakten toen – hoewel dan later zou blijken dat jullie op dat ogenblik alreeds uit elkaar waren – tevens duidelijk dat zijn aanwezigheid cruciaal zou zijn voor uw psychologisch welzijn. Dat uw vroegere echtgenoot vervolgens simpelweg zonder u naar jullie land van herkomst terugkeert en u dus wel degelijk alleen achterlaat, doet dan ook de wenkbrouwen fronsen en doet behoorlijke twijfels rijzen over de ernst van jullie verklaringen hieromtrent. Indien uw psychologische toestand dermate fragiel zou zijn dat een leven in Colombia voor u uitgesloten zou zijn, dan mag het vreemd heten dat uw voormalige echtgenoot niet bij u zou zijn gebleven. Ondanks het feit jullie niet langer op romantisch vlak een koppel vormen, kan toch worden verwacht dat uw voormalige partner waarmee u lief en leed hebt gedeeld, u in dergelijk geval zou blijven bijstaan. Dit des te meer daar (...)’s verklaringen omtrent zijn bezorgdheid over u tevens werden afgelegd op een moment waarop jullie al uit elkaar waren.

Hierbij dienen ook de bemerkingen die de Raad in haar arrest van 13 juli 2021 reeds maakte in acht te worden genomen:

De Raad stelt evenwel vast dat er een aantal bemerkingen te maken zijn over de voorgelegde medische getuigschriften.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat het medisch attest van 14 december 2020 “het meest recente certificaat” is dat zijn advocaat heeft kunnen verkrijgen (NPO, p. 17). Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker naast een medisch attest van 10 maart 2021 ook een medisch attest van 15 januari 2018 toe. Verzoeker legt nergens uit hoe hij alsnog aan een medisch attest van 15 januari 2018 is kunnen geraken, gelet op zijn eerdere verklaring. In dit kader merkt de Raad overigens op dat geen enkel origineel medisch attest voorligt. In het medisch attest van 15 januari 2018 kan voorts worden gelezen dat verzoeker met littekens van snijwonden naar de raadpleging kwam, hetgeen impliceert dat de zelfmoordpoging reeds voor 15 januari 2018 had plaatsgevonden. Dit lijkt echter niet te stroken met de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenoot dat hij zijn zelfmoordpoging deed 2 à 3 weken na zijn verjaardag op 8 januari 2018 (NPO, p. 22; NPO echtgenoot, p. 14).

Wat betreft de redenen voor zijn zelfmoordpoging, stelt de Raad vast dat verzoeker wisselende verklaringen aflegt.

Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat de oorsprong van zijn zelfmoordpoging ligt in het werk in de discotheek (NPO, p. 17), terwijl hij later tijdens zijn vrij relaas zijn zelfmoordpoging eerder koppelt aan de omstandigheid dat de medebewoners van het appartementencomplex zijn geaardheid te weten zouden zijn gekomen en zouden hebben getracht hem uit het appartementen complex te laten verwijderen, waarbij hij verder verklaarde: “Dan zijn ze beginnen spotten. Of ze werden nieuwsgierig, heb je geen vriendin, je begint toch al wat ouder te worden, heb je nog geen kinderen, waarom heb je

nog geen kinderen, ben je een mietje? (...). zat mee in die situatie, die moeilijke situatie. Mensen keken, maar ze stelden geen rechtstreekse vragen. Als ik voorbijkwam, dan begonnen ze te lachen of als ik op hen afkwam dan zeiden ze bruuske dingen zoals mietje, dat is een man die van andere mannen houdt. Ze begonnen me zulke lelijke dingen te zeggen. Dan moest hij vertrekken, het was een reis met familie, en toen was J. weg. Ik zag geen andere uitweg, ik zag niets anders van optie behalve dan een poging te doen om een einde te maken aan mijn leven. Ik wist dat er in Colombia geen opties waren als ik wilde trouwen of een gezin wilde hebben. Want ik zei van, ik wil dat ik de persoon kan zijn die ik wil zijn. Ik ben geen kind meer, ik zou graag een gezin willen hebben, kinderen willen adopteren. Ik weet dat het in dit land niet kan. Hoe ik heb geleefd, dat is iets wat ik niet wil voor mijn gezin. En zo zat ik dus vast. Ik zag geen uitweg. Jammer genoeg dan heb ik dat gedaan. Ik heb er ook bewijs van. Op dat moment VZ toont zijn polsen, ik weet niet of u dit kan zien, maar dit is een teken dat ik altijd zal meedragen. Echt, het is verschrikkelijk. Er waren bloedvlekken, hij was er niet. Mijn mama is erachter gekomen. Maar ze probeerde het zo stil mogelijk te houden. Dat deed me pijn, dat mensen het wisten. Dat was niet gemakkelijk. Mensen zijn erachter gekomen, voornamelijk die in mijn wijk wonen. Er kwamen speculaties dat het te maken had met drugs of omdat ik homo was en daarom aan de drugs zat want dat is een stigma dat er nog is in Colombia met de drugs. Toen zijn er vele burens erachter gekomen, B., M.E. en de conciërges van het gebouw.” (NPO, p. 20). [...]

Ten slotte blijkt ter terechtzitting dat de echtgenoot van verzoeker inmiddels is teruggekeerd naar Colombia. Gevraagd waarom zijn echtgenoot terugkeerde, stelt verzoeker dat dit zou zijn wegens een gezondheidstoestand waarvoor in België geen behandeling beschikbaar zou zijn, maar hij legt geen stukken voor die zijn blote beweringen in deze kunnen staven. Het is dan ook opmerkelijk dat zijn echtgenoot, die aangaf bang te zijn dat verzoeker zelfmoord pleegt en die omwille van de zelfmoordpoging besliste van Pereira naar Armenia te verhuizen zodat hij niet alleen zou blijven “want als hij alleen was, dan was hij veel kwetsbaarder” (NPO echtgenoot, p. 13-14), verzoeker achterlaat in België en terugkeert naar Colombia.

Dit alles laat het CGVS toe te besluiten dat uw psychologische problematiek, hoewel aanwezig, niet van dien aard is dat een terugkeer naar uw land van herkomst zou neerkomen op vervolging of ernstige schade, alsook niet van dien aard is dat er met reden kan gesteld worden dat het leven in uw land van herkomst voor u ondraaglijk zou zijn.”

Met het algemene verweer dat verzoekers bijzondere kwetsbaarheid van cruciaal belang is bij de inschatting van zijn zelfredzaamheid in Colombia en het zowel gaat om zijn capaciteiten om bescherming, zelfs al is deze niet effectief, te zoeken als zijn capaciteiten om een normaal leven te lijden, doet verzoeker geen enkele afbreuk aan voormelde concrete en pertinente vaststellingen. Op basis van de gedane vaststellingen kon de verwerende partij terecht besluiten dat verzoekers psychologische problematiek, hoewel aanwezig, niet van dien aard is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zou neerkomen op vervolging of ernstige schade, alsook niet van dien aard is dat er met reden kan gesteld worden dat het leven in Colombia voor verzoeker ondraaglijk zou zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn psychologische problemen duidelijk verband houden met de trauma's die hij door zijn seksuele geaardheid en homofobie in Colombia heeft opgelopen en hieruit afleidt dat er een risico op hertraumatisering en suicide ontstaat indien hij naar Colombia zou terugkeren, verwijzende naar wetenschappelijke literatuur over het risico op hertraumatisering, kan hij niet overtuigen. Uit de door verzoeker geciteerde literatuur blijkt dat er op zich een mogelijkheid bestaat op hertraumatisering, maar hieruit blijkt niet dat dit voor elke persoon met psychologische problemen *ipso facto* het geval zou zijn. Bovendien spreekt geen enkel van de door verzoeker neergelegde attesten over dit risico op hertraumatisering en actueel suicidegevaar. Ook blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat verzoekers psychologische problematiek, hoewel aanwezig, niet van aard is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst zou neerkomen op vervolging of ernstige schade, alsook niet van aard is dat er met reden kan gesteld worden dat het leven in Colombia voor verzoeker ondraaglijk zou zijn of een vernederende en onmenselijke behandeling zou uitmaken.

Verzoeker is hierbij van mening dat de verwerende de bijzondere procedurele noden van verzoeker met de voeten heeft getreden.

Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn profiel waaruit blijkt dat hij kwetsbaar is. Hij licht dit als volgt toe: *“Verzoekers kwetsbaarheid is duidelijk: hij is een homoseksuele man met een ernstige psychologische problematiek. Verzoeker kampt al enkele jaren met psychologische problemen. Hierdoor ondernam hij begin 2018 een zelfmoordpoging. Deze poging werd door de geneesheer uitdrukkelijk in verband gebracht met zijn homoseksuele geaardheid en homofobie daaromtrent in de Colombiaanse*

samenleving (bestreden beslissing, p. 6). Hij geniet van psychologische bijstand sinds 2021. Hij wordt (twee)wekelijks opgevolgd door zijn psychologe in Gent. Zij spreekt ook van een ernstige psychische fragiliteit en van suïcidale gedrag (stuk 2). In augustus 2021 werd verzoeker opgenomen in de psychiatrische afdeling van het Stuivenberg ziekenhuis naar aanleiding van dissociatieve klachten, slaapproblemen en automutilatie (zie attest dd. 19 augustus 2021, stuk 2). In februari 2022 werd verzoeker het slachtoffer van een poging tot diefstal met geweld in het Stadspark te Antwerpen. Hierbij werd hij ook uitgescholden voor homoseksueel. Deze aanval heeft verzoekers mentaal genezingsproces sterk verstoord. Hij voelt zich constant onveilig, angstig en wanhopig (stuk 2). Ook gedurende zijn 2e persoonlijk onderhoud dd. 13 mei 2022 bleek duidelijk dat verzoeker een erg kwetsbaar persoon is: "Ik ben wel opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis en daar hebben ze me twee pillen voorgeschreven – ik kom nu even niet op de naam – de ene dient om beter te slapen en de andere om met de angst om te gaan, want soms had ik echt het gevoel dat ik volledig doordraaide en dat ik mezelf pijn moest aandoen, en vanaf dan ben ik ook begonnen bij de psycholoog, vervolgens hebben ze dan een afspraak geregeld bij CIBA en daar ben ik dan heen gegaan, en ze hebben dan een test afgenomen en hun aanbeveling luidde dat ik een bepaalde tijd daar zou meenemen, maar ik heb dat niet aanvaard omdat er weinig mensen waren, ze hebben gezegd dat het op vrijwillige basis was en dat als ik er behoefte aan had, dat ik dan opgenomen kon worden, maar dan kon ik natuurlijk niet naar buiten om met mensen om te gaan, dan zou ik binnen het centrum moeten blijven, dan heb ik besloten om in behandeling te gaan bij Sara hier in Gent. Ik ga daar geregeld naartoe, de laatste tijd niet zo vaak meer, maar toch ongeveer één keer per week." (NPO 2, p. 7) "Ik had het gevoel dat ik er erg op vooruit was gegaan, maar dan enkele maanden geleden heb ik een daad van agressie te verduren gekregen, daardoor is er een terugval geweest tov waar we mee bezig waren (...)" (NPO 2, p. 8) "Sinds de tweede beslissing lijdt ik aan heel veel stress, ik heb dat ook aan mijn psychologe gezegd, dat ik heel veel gaten in mijn geheugen vertoon. Het kan zijn dat ik jou volgende week op straat tegenkom en jou niet meer zou kunnen herkennen. ik herinner mij veel niet meer, ook data vergeet ik, ik moet die opschrijven, als ik het niet opschrijf dan vergeet ik het." (NPO 2, p. 10) Een opname in een specifiek opvangcentrum voor asielzoekers met psychische problemen (CIBA, Sint-Niklaas) is al enkele maanden aan de orde. Verzoeker wacht nog op een nieuwe afspraak opdat de praktische zaken en zijn datum van intrede besproken kunnen worden. Hierover zal u via een aanvullende nota op de hoogte worden gebracht. Deze opname toont opnieuw de ernst van zijn psychologische problemen aan. Uit het bovenstaande blijkt dat aan het kwetsbare profiel van verzoeker, een homoseksuele man die kampt met ernstige psychische problemen waarvoor gespecialiseerde zorg en opvolging noodzakelijk is, niet getwijfeld kan worden. Dit uiterst kwetsbare profiel van verzoeker (zie boven), in combinatie met de gevaarlijke situatie voor LGBTI's in Colombia, volstaat reeds om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico loopt op vervolging of ernstige schade in strijd met artikel 3 EVRM. Desondanks hield verwerende partij geen rekening met deze objectieve elementen.

1.3.2 Een laatste objectief element dat blijkt uit de stukken in het dossier en waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden, is het feit dat de psychologen (zowel in Colombia als in België) stellen dat het trauma van verzoeker zich situeert in Colombia. De behandelende psychologen waren uiteraard zelf niet aanwezig toen de feiten zich in Colombia voordeden, maar dit maakt hun bevindingen niet zonder waarde. De attesten van de psychologen in Colombia en de psycholoog in België vormen een professionele inschatting en analyse van verzoeker op basis van maandenlange intensieve gesprekken en opvolging. Zij besloten op basis van talrijke contacten met verzoeker dat er traumatische gebeurtenissen plaatsvonden zijn land van herkomst, die een ernstige impact hebben op verzoekers psychische welzijn. Zijn psychologische problemen houden met andere woorden duidelijk verband met de trauma's die hij door zijn seksuele geaardheid en de homofobie in Colombia heeft opgelopen. Bijgevolg bestaat er een risico op hertraumatisering en suicide indien hij naar Colombia zou terugkeren. Aangezien verzoekers trauma's in Colombia hebben plaatsgevonden, zou een terugkeer naar de plaats van trauma kunnen leiden tot nieuwe trauma's en tot een aanzienlijke kans op een nieuwe zelfmoordpoging. In de wetenschappelijke literatuur kan men het volgende lezen over het risico op hertraumatisering: "Wanneer het specifiek gaat om mensen met psychotrauma's, vooral die trauma's die voortvloeien uit de menselijke intentie om schade toe brengen (zoals in het geval van marteling, massamoord, verkrachting) blijkt uit de literatuur dat er consensus is (tussen alle mogelijke strekkingen) in de richting van een non-confrontatie (zowel in vivo als denkbeeldig) met de oorspronkelijk traumatische situatie. Een terugkeer naar de plaats van het trauma kan een hertraumatisering en dus een aanzienlijke verslechtering van de symptomen van de patiënt met significante suïciderisico's veroorzaken, vooral bij patiënten met comorbiditeiten die de gevolgen van het stopzetten van de behandeling nog zwaarder maken. (Lopez, G. en coll. (1998). « Les prises en charge psychothérapeutiques ». Hoofdstuk 4 in « Psychothérapie des victimes » (p. 56-80) ; Ed. Dunod. Barrois, C. (1998), « Les Névroses traumatiques », Paris, Dunod ; Lebigot, F. (2011), « Traiter les traumatismes psychiques », Paris, Dunod ; Vila, G. (2007), « Les thérapies cognitivo-comportementales

du trauma » in *Traumatismes Psychiques*, Paris, Masson.)“2 Ook hiermee hield verwerende partij op geen enkel moment rekening. Een terugkeer naar Colombia, een land waar verzoeker dergelijke trauma's heeft opgelopen (die nu nog steeds ernstige psychische en psychiatrische problemen veroorzaken) vormt een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat bij een verwijdering door een lidstaat een schending van artikel 3 EVRM kan ontstaan, en dus de verantwoordelijkheid van een verdragsluitende staat in het kader van het Verdrag speelt, wanneer er substantiële en bewezen gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker in het land van bestemming een reëel risico zal lopen op een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM een verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75, en de arresten waarnaar daarin wordt verwezen; toevoeging EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66). 2 Medimmigrant, “Witboek over de machtiging tot verblijf om medische redenen (9ter)”, <https://medimmigrant.be/uploads/Publicaties/Witboek%209ter%20NL.pdf>

Om te beoordelen of er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de verzoeker een reëel risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, volgt de Raad de richtsnoeren van het EHRM. In dit verband heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandeling vast te stellen, de voorzienbare gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoeker (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine; rechtspraak van uw Raad, zie met name RvV 26 maart 2016, nr. 164 808). Uit de jurisprudentie van het EHRM volgt dat in gevallen waarin de verzoeker stelt te behoren tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM uitzonderlijk van toepassing is wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat de praktijk in kwestie bestaat en om aan te nemen dat hij tot de groep in kwestie behoort (zie EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In deze omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere speciale kenmerken die hem of haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dit de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het asielrelaas van de aanvrager en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot de groep in kwestie (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Wat het onderzoek van de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoeker betreft, heeft het EHRM geoordeeld dat het aangevoerde risico individueel is indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).”

Volgens verzoeker zijn de aan hem verleende “passende steunmaatregelen”, bestaande uit de mogelijkheid om aanvullende pauzes te verkrijgen, het stilstaan bij zijn medische en psychologische toestand en het regelmatig polsen naar zijn welzijn volstrekt onvoldoende om tegemoet te komen aan de bijzondere procedurele noden en kwetsbaarheden van verzoeker. Verwerende partij maakt volgens verzoeker een foutieve inschatting van de steunmaatregelen die hij nodig heeft in het kader van zijn bijzondere procedurele noden.

Een passende steunmaatregel zou volgens verzoeker bijvoorbeeld zijn geweest dat er effectief rekening werd gehouden met zijn geheugenproblemen, die wel degelijk door een psycholoog werden geattesteerd. Verwerende partij verwijt verzoeker *in casu* dat hij verschillende data en namen vergeet. Daarbij had verwerende partij bij twijfel omtrent zijn psychologische problematiek volgens verzoeker zelf een medisch/psychologisch onderzoek kunnen voeren. Verder had zij de beperkte mentale capaciteiten van verzoeker in rekening moeten brengen bij de beoordeling van de concrete situatie waarin hij terecht zou komen bij terugkeer naar Colombia.

In de mate dat verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt: “De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt). Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping van het verzoek om internationale bescherming. De

Raad kan nagaan of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat verzoeker de rechten moeten kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een (verstandelijke/lichamelijke) beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

Blijkens de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoeker met psychologische problemen kampt en werden er, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, aan verzoeker steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek. Uit de bestreden beslissing van verzoeker blijkt immers het volgende:

“Uit de door u voorgelegde documenten en uw verklaringen blijkt immers dat u lijdt aan psychologische problemen. U wordt opgevolgd door een psycholoog en psychiater, u krijgt eveneens medicatie. U lijdt aan een depressie en u heeft last van slaapproblemen, geheugenproblemen, concentratieproblemen, een gebrek aan zelfvertrouwen en nervositeit. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met uw psychologische toestand en werd u de mogelijkheid voor aanvullende pauzes aangeboden. Tevens werd er stilgestaan bij uw medische en psychologische toestand en werd er regelmatig gepolst naar uw welzijn (CGVS II, p. 2-3, p. 12, p. 20). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan u gestelde vragen.”

De door verzoeker neergelegde attesten kunnen staven dat hij met bepaalde psychologische problemen kampt en hiervoor in behandeling is, doch hieruit kan niet blijken dat tijdens de persoonlijke onderhouds zijn cognitief vermogen dermate was aangetast ten gevolge van zijn psychische toestand op dat moment dat hij niet in staat zou zijn geweest om op normale wijze te worden gehoord.

Verzoeker heeft zelf ook niet aangegeven dat hij niet in staat was zijn vrees en problemen naar behoren toe te lichten, noch kan dit blijken uit de notities van de persoonlijke onderhouds.

Overigens werd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd of verzoeker zijn psychische toestand kon beschrijven en of hij op dat moment bepaalde problemen ondervindt of last heeft van iets (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker antwoordde hierop als volgt: *“Nu voel ik me stabiel, op mijn gemak. Ik heb ook de Raad opgevolgd die de advocate mij heeft gegeven van te werken, van naar school te gaan en toegewijd te studeren, bezig te zijn, of deel te nemen aan sportactiviteiten om geen tijd te hebben om aan dwaze zaken te zitten denken. Ik kom dan gewoon thuis, ga naar mijn bed om te slapen, dan voel ik mij stabiel.”* De Raad stelt vast dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is verlopen.

Blijkens de notities van de persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal, heeft verzoekers psychische gesteldheid hem niet belemmerd om eenduidige verklaringen betreffende zijn ervaringen en toestand af te leggen en toe te lichten.

Niets wijst erop - er zijn geen indicaties in die zin uit de notities af te leiden, laat staan dat (medische) stukken voorliggen die enige aanwijzing in die zin zouden bevatten - dat verzoekers mentale toestand een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of hem zou belemmeren concrete en geloofwaardige verklaringen af te leggen.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op verzoekers psychische kwetsbaarheid zoals blijkt uit de door hem neergelegde attesten, wordt vooreerst niet aangetoond dat verzoeker niet in staat was deel te nemen aan de persoonlijke onderhouds. Bovendien blijkt nergens uit de notities van de persoonlijke onderhouds dat verzoekende partijen en/of hun advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud zelf enig bezwaar hadden, laat staan expliciet hebben (kenbaar) gemaakt tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Uit de notities van de persoonlijke onderhoud blijkt immers dat verzoeker over voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om zijn verklaringen op een zelfstandige, volwaardige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker bleek in staat het gesprek te volgen, begreep de inhoud en logica van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar/zo nodig. Verzoeker was in staat

om de eenvoudige en duidelijke vragen die hem werden gesteld te begrijpen - hij kon deze kennelijk volgen en bleek de inhoud en logica ervan te begrijpen - en een antwoord te formuleren. Vragen werden indien nodig herhaald en/of anders omschreven. Niets wijst er aldus op dat verzoekers persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Op grond van het geheel van de gegevens die in het dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich geen bijkomende elementen aandienen noch door de verzoekende partij wordt aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Derhalve blijkt uit niets dat verzoeker niet in staat was of belemmeringen ondervond bij het afleggen van zijn verklaringen. Tijdens de onderhouden wees niets erop dat verzoekers persoonlijke toestand en de mentale problemen waarvan gewag wordt gemaakt van die aard waren dat ze hem belemmerden bij het uiteenzetten van zijn relaas. Het tegendeel blijkt daarentegen duidelijk uit de weerslag van zijn verklaringen in het administratief dossier.

Hoewel verzoeker van oordeel is dat de hem verstrekte steunmaatregelen voor hem ontoereikend zijn stelt de Raad vast dat wel degelijk rekening werd gehouden met hetgeen gesteld werd door zijn behandelend psycholoog. In het attest van 5 mei 2022 werd niet gesteld dat verzoeker niet in staat zou zijn om te worden gehoord, meer nog, hierin wordt enkel uitdrukkelijk gesteld dat hem korte pauzes moeten worden toegestaan om te vermijden dat hij emotioneel overweldigd wordt wanneer hij geconfronteerd werd met pijnlijke herinneringen die “hyperarousal symptoms” of depersonalisatie kunnen triggeren. Uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat hem de mogelijkheid voor aanvullende pauzes aangeboden werd, er meermaals stilgestaan werd bij verzoekers medische en psychologische toestand en er regelmatig gepolst werd naar zijn welzijn. Ook blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouden niet dat verzoeker tijdens de gehoren op enig moment emotioneel overweldigd zou zijn geweest.

Voor zover er in het verzoekschrift nog wordt geopperd dat een passende steunmaatregel zou kunnen zijn geweest dat er rekening wordt gehouden met zijn geheugenproblemen, die volgens verzoeker door een psycholoog werden geattesteerd, stelt de Raad vast dat de geheugenproblemen waarover hij spreekt en die geattesteerd zouden zijn in de neergelegde attesten, voor zover er in deze attesten al sprake is van geheugenproblemen, deze enkel voortspuiten uit de eigen gezegden van verzoeker. Nergens uit deze attesten blijkt dat er enige concreet onderzoek werd gevoerd, waaruit blijkt dat verzoekers cognitieve capaciteiten op enigerlei wijze zouden zijn aangetast door zijn psychologische problemen. In het attest van 5 mei 2022 wordt weliswaar melding gemaakt van het feit dat verzoeker zelf verklaart te kampen met concentratieproblemen, doch opnieuw betreft dit de eigen gezegden van verzoeker en dient erop te worden gewezen dat dergelijke problemen niet gelijkgesteld kunnen worden met geheugenproblemen.

Overigens stelt de psycholoog in het attest van 5 mei 2022 dat verzoeker in zijn verklaringen coherent was en georiënteerd in plaats en tijd, dat hij coöperatief was en alert, maar dat er wel een depressieve stemming en angst kon worden opgemerkt. Opnieuw elementen waaruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker met geheugenproblemen kampt. Hoewel in dit attest melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker aangegeven heeft te kampen met black-outs, blijkt hieruit ook dat verzoeker dit zelf verklaarde en ook zelf de link legde met minimale en occasionele alcohol consumptie. Hieruit kan evenwel niet geheel worden afgeleid dat met enig objectief psychologisch onderzoek onomstotelijk werd vastgesteld dat verzoeker geheugenproblemen heeft.

Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, niet op afdoende en overtuigende wijze aan dat de bijzondere procedurele noden van verzoeker door de verwerende partij met de voeten werden getreden. Hij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan en maakt niet hard dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen.

De door verzoeker aangevoerde kwetsbaarheid kan op zich niet volstaan om te oordelen dat er geen passende steunmaatregelen werden genomen.

Waar verzoekende partij nog opwerpt dat verwerende partij zelf een psychologisch onderzoek had moeten voeren wijst de Raad erop dat op verwerende partij geen enkele wettelijke verplichting rust desbetreffend een medisch onderzoek te gelasten en dat de bewijslast berust bij de asielzoeker zelf.

De commissaris-generaal heeft, zo besluit de Raad, dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker

gerespecteerd zijn evenals dat hij in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan zijn verplichtingen. Uit niets blijkt en verzoekende partij toont niet aan, laat staan op overtuigende wijze hoe verzoekers mentale problematiek en kwetsbare situatie het normale verloop van de procedure om internationale bescherming op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht.

Ter verschoning van de gedane vaststellingen verwijst verzoeker naar de neergelegde psychologische attesten en naar algemene informatie aangaande de impact van trauma op het geheugen. De Raad wijst er nogmaals op dat het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89). In de mate dat de attesten gewag maken van verzoekers psychische problemen kan hieruit niet worden afgeleid dat hij niet in de mogelijkheid is ten volle mee te werken aan de procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Uit de door verzoeker voorgelegde psychologische attesten blijkt dat verzoeker psychologisch lijdt en door een psycholoog wordt opgevolgd. Nergens wordt echter vermeld dat verzoekers cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor hij in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Uit de attesten is aldus niet op te maken dat verzoekers psychische problematiek hem verhindert om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake de reden(en) van zijn verzoek om internationale bescherming. De attesten bieden aldus geen nuttige verklaring voor verzoekers verklaringen.

Waar verzoeker erop wijst dat de verschillende attesten en verslagen van verschillende psychologen en arts verzoekers problemen bevestigen, moet erop worden gewezen dat hoewel een document zoals een psychologisch verslag het bestaan van bepaalde mentale letsels kan aantonen, vormt dit neergelegde psychologische attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog, psychotherapeut of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Uit de bewoordingen van de neergelegde attesten blijkt bovendien dat verzoekers problematiek steunt op verzoekers eigen verklaringen. De attesten doet verder geen uitspraak over de cognitieve capaciteiten van verzoeker, noch over de impact van de door verzoeker aangegeven symptomen op de mogelijkheid om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure. Noch uit deze voorgelegde attesten noch uit het administratief dossier kan echter blijken dat de door verzoeker voorgehouden psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de gedane vaststellingen onverkort blijven. De algemene informatie aangaande de impact van trauma op het geheugen is niet bij machte hieraan afbreuk te doen.

Verzoeker stelt ook waar hem wordt verweten de zelfmoordpoging niet exact te kunnen situeren, dat de verwerende partij uit het oog verliest dat hij meermaals heeft aangegeven dat hij niet meer zeker weet wanneer hij een zelfmoordpoging heeft ondernomen, dat hij aan stress lijdt en hierdoor vele zaken, onder andere data, vergeet en acht dit begrijpelijk gezien dit een zeer traumatische periode is zijn leven is geweest en *“vertrouwen op het geheugen van data en andere specifieke details om de geloofwaardigheid vast te stellen niet in lijn ligt met de psychologische literatuur”*, maar toch vrijwel zeker is dat hij in januari 2018 gebeurde.

Zoals hoger gesteld blijkt uit geen van de neergelegde attesten noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker geheugenproblemen heeft en hij cognitief niet in staat zou zijn deze gebeurtenis concreet in de tijd te duiden, doch zich enkel kon beperken tot de stelling dat dit gebeurde toen hij in Armenia woonde hetgeen zich uitstrekt over een periode van zeven jaar. Dit geldt des te meer

gezien verzoeker verklaarde over deze zelfmoordpoging nog veel met zijn ex-echtgenoot te hebben gesproken, waardoor wel degelijk kan worden verwacht dat verzoeker hierover een concrete aanduiding had kunnen geven. Het is in dezelfde optiek frappant vast te stellen dat verzoeker weinig details weet te geven over de verdere context van de zelfmoordpoging, met name wie hem zou gevonden hebben en hoe de hulpdiensten verwittigd werden. Bovendien legde verzoeker zelf met betrekking tot de concrete aanleiding die hem ertoe zou hebben gebracht zichzelf van het leven te beroven, geen coherente verklaringen af: *“U verklaarde immers aanvankelijk dat deze situatie, zoals u ze noemt, haar oorsprong vindt in het werk in de discotheek (CGVS I, p. 17), om vervolgens te zelfmoordpoging te kaderen binnen het incident waarbij uw burens u uit het appartementencomplex wilden (CGVS I, p. 20) – een incident waarrond u tevens inconsistente verklaringen hebt afgelegd (zie supra). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u dan weer te kennen dat er geen concreet incident was dat aan de basis zou hebben gelegen van de beweerde zelfmoordpoging, dan wel een opeenhoping van allerlei elementen (CGVS II, p. 9).”*

Het argument dat verzoekers huisarts hem heeft opgevolgd, maar pas op latere datum de attesten heeft neergelegd, waardoor het kan zijn dat deze zich van datum heeft vergist is niet meer dan een louter hypothetische en *post factum* bewering zonder concrete grondslag, en dan ook geheel niet bij machte de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij enkel de naam van zijn huisarts vergat waar werd vastgesteld dat hij niet alle behandelende geneesheren in het kader van zijn zelfmoordpoging bij naam heeft kunnen noemen, gaat hij volstrekt voorbij aan de concrete vaststellingen desbetreffend.

Hierbij is het van belang dat verzoeker hoewel hij zich de naam van zijn huisarts niet meer herinnert, wel enkel medische attesten van deze persoon ter staving van zijn verklaringen bijbrengt. Het argument dat het over contacten gaat van meer dan vijf jaar geleden, doet hier bijgevolg niets aan af te meer het over verzoekers huisarts gaat.

Waar hij in het verzoekschrift ook ter verschoning aangeeft dat hij het meeste contact had met Evangelina en Luis na de zelfmoordpoging, moet worden opgemerkt dat hij ook de achternaam van Luis schuldig moet blijven. Dit klemt des te meer gezien het ook om een dichte vriend van verzoekers ex-partner zou gaan die hem als enige psychiater maandelijks in totaal meer dan vijf keer zou hebben behandeld. Aangezien verzoeker van deze behandelingen, na al die verstreken tijd, werkelijk geen enkel document ter staving kan voorleggen, samen met zijn gebrekkige kennis over diens achternaam, maakt hij het door hem gestelde geenszins aannemelijk.

Het document *d.d.* 18 maart 2018, ondertekend door de psychologe Evangelina Perez, betreft daarbij slechts een weinig inhoudelijke geïnformeerde toestemming. Aangezien verzoeker gedurende lange tijd en op wekelijkse basis betalende sessies volgde bij de psychologe Evangelina Perez, die tevens zijn nicht is, is het opnieuw frappant dat verzoeker op het weinig inhoudelijke document na, hiervan geen andere documentatie kan neerleggen, waardoor hij opnieuw zijn gezegden niet aannemelijk maakt.

Waar werd vastgesteld dat verzoeker zich in de periode vlak voor zijn zelfmoordpoging in Spanje bevond, geeft verzoeker te kennen dat dit een reis was om te ontspannen en weg te zijn uit Colombia die lang op voorhand was gepland en voor verzoeker het ideale moment was om te ontsnappen aan de realiteit en zijn problemen op een rijtje te zetten. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker gedurende deze periode in Europa nooit enige melding heeft gemaakt van een nood aan internationale bescherming, dan wel zonder meer is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, een ernstige tegenindicatie vormt voor het vermeende gegeven dat een terugkeer naar Colombia voor hem onmogelijk zou zijn. Indien het leven in Colombia voor hem dermate ondraaglijk zou zijn geweest en zijn psychologische toestand hierin een bepalende rol zou spelen, acht de Raad het ook niet aannemelijk dat verzoeker alsnog in desbetreffende periode van de zelfmoordpoging naar Colombia zou terugkeren. Het argument dat de verwerende partij slechts enkele beperkte en weinig inhoudelijke vragen aan verzoeker heeft gesteld over deze reis werpt hier geen ander licht op.

Wat betreft het psychologisch attest van 3 oktober 2022 dat verzoeker per aanvullende nota bijbracht, stelt de Raad vast dat de inhoud van het attest van 5 mei 2022 grotendeels wordt overgenomen, waardoor kan verwezen worden naar wat desbetreffend hierboven werd gesteld.

Uit de bewoordingen blijkt bovendien dat het attest voor het overige ook steunt op verzoekers eigen verklaringen. Ook dit attest doet verder geen uitspraak over de cognitieve capaciteiten van verzoeker, noch over de impact van de door verzoeker aangegeven symptomen op de concrete mogelijkheid om gehoord te worden in het kader van de asielprocedure.

Hoewel er in voormeld attest wel melding wordt gemaakt van het feit dat verzoekers symptomen overeenkomen met een voorlopige diagnose van "*Post-Traumatic Stress Disorder (PTSD), Persistent Depressive Disorder (PDD) and Other specified dissociative disorder: acute dissociative reaction to stressful events (OSDD)*", blijkt hieruit niet op grond van welke onderzoeken men tot deze diagnose is gekomen, noch op welke wijze deze diagnose een invloed heeft op verzoekers cognitieve capaciteiten of mogelijkheid van te worden gehoord.

Ook waar er in dit attest nog wordt gesteld dat het erop lijkt dat de onzekerheid en lengte van verzoekers asielprocedure deze symptomen hebben verergerd, kan geen ander licht op voorgaande vaststellingen. Waar er vervolgens op algemene wijze wordt op gewezen dat patiënten met een geschiedenis van trauma en psychische kwetsbaarheid, zoals verzoeker, interviews soms als extreem overweldigend kunnen ervaren en het niet ongewoon is dat dit hun geheugen en de consistentie van hun antwoorden aantast, stelt de Raad vast dat dit niet betrokken wordt op verzoeker persoonlijk en louter op hypothetische wijze geformuleerd is. Overigens blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouds niet dat verzoeker op enig moment overweldigd was in die zin dat zijn geheugen en de consistentie van zijn antwoorden zou kunnen zijn aangetast.

Noch uit deze voorgelegde attesten noch uit het administratief dossier kan blijken dat de door verzoeker voorgehouden psychologische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de gedane vaststellingen onverkort blijven.

Met het herhaaldelijk aanvoeren in het verzoekschrift dat verzoekers homoseksuele geaardheid en homofobie in de Colombiaanse samenleving uitdrukkelijk in verband wordt gebracht met verzoekers zelfmoordpoging en psychologische problemen, alsook het wijzen op verzoekers kwetsbaar profiel en ondergane trauma's doet verzoeker geen enkele afbreuk aan de concrete en pertinente motivering van de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat verzoekers psychologische problematiek, hoewel aanwezig, niet van aard is dat een terugkeer naar verzoekers land van herkomst zou neerkomen op vervolging of ernstige schade, alsook niet van dien aard is dat er met reden kan gesteld worden dat het leven in Colombia voor verzoeker ondraaglijk zou zijn.

Gelet op de voormelde pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, toont verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aan.

Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor de psychologische moeilijkheden van verzoeker kan hierin geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden teruggevonden. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de aangehaalde psychologische problemen in zijn hoofdte bij een terugkeer naar Colombia vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig concreet begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate opvolging en behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat verzoeker, indien hij van mening is dat deze psychologische problemen een terugkeer naar Colombia in de weg staan, zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, zijnde een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landen-informatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en

mensrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Uit de recente COI Focus (Colombia: veiligheidssituatie) van 22 september 2022, die verwerende partij per aanvullende nota bijbrengt blijkt dat er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Er wordt aldus niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal

geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de steden Armenia en Pereira, steden waar verzoeker de laatste jaren voor zijn vertrek heeft gewoond, volgt uit de beschikbare landeninformatie niet dat dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de voormelde steden, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia, zijn regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.5. Bovendien kan er wat betreft de door verzoeker bijgebrachte rechtspraak nog op worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de bijgebrachte arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF